

LYŠKÁNORA 95

Nepravdivelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Zimosmet 1081 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Studnice moudrosti * Když jako jsem nic nevěděl, tak to bylo pěkný *
* Sekej a bodej * Milý Al-Raheme! * Starostenské novinky * Sága o Harezovi *

Motta tohoto čísla

„...Je dobrý mít v družině kouzelníka, který kouzlí...“

Otakáro Vesta

„...V tom předmětu je zaklet mocný démon?“

Malwo Lokýtko

„...Ne, je v něm zaklet pomocný démon...“

Otakáro Vesta

„...Mohli bychom jim nechat vzkaz, jenže neuměj číst...“

Otakáro Vesta

„...Zitř provedeme frontální útok...“

Ostrozub

„...To je taktika, kterou jsem čekal...“

Swen Dolbich

Studnice moudrosti

Při občasném bádání v Univerzitní knihovně, mi štěstěna přihrála několik knih. Do jedné jsem se znuďně začel. Obsah knihy a vyprávění dobrodružů spolu ostrovany, vykřesalo můj zájem, který stál na počátku hledání. Na následujících stránkách naleznete, co se mi za pomoci knihovníků a mnohasestránkových rejstříků popsanych drobounkým písmem podařilo najít. Je pravděpodobné, že nurnské knihovny by vydaly jistě více podobných pojednání, ale to je otázka času, peněz a v první řadě nadšení. Pokusil jsem se i zvážit jednotlivé části pramenů, tedy jejich relevantnos.

Menhorian Nocturno Blathel z Cairn

Věc: Jeden příspěvek v kompilátu „Zapomenuté a neznámé VII – Severní Gwendarron“

Datec: Neznámá, ale starší než 997. Kompilát vznikl v roce 1027 a obsahuje opisy nejruznějších

útržků a statí, které byly opsány v knihovnách severního Gwendarronu. Tento úryvek obsahuje pouze nadpis „Rava-997“, což by mělo být stáří zařazení útržku do tamní knihovny.

Originalita: Neznámá - jedná se o opis, po originálu jsem nepátral

Dehad al Avra neboli Studnice Modrousti, jak zve se tajemství Země, matky Nifredil, rodičky naší. Všichni milí se, když nazývají je d'ablový kameny, Branou Dharmadskou. Pomýlení theurgové zavou je Portas Astralis, Delves Lahrimas.

Posvátné kameny, jež jsou roztroušeny do šíře po celé tváři Nifredil, jsou pozehnáním pro vyznavače Velké Matky. Jsou studnicí moudrosti, pro ty, kteří jsou ochotni hledat. Jsou zdroji moci, jež dokáže hojit rány těla i mysli. Je moci čtyř živlů, které Nifredil zkrotila, a které oddaný žák dokáže díky její nauce též zkrátit a posléze využít.

Vždyť ony kameny vyrůstají z Velké Matky, jsou jejím plodem. Plodem obestřeným tajemstvím, neznámým, ale plodem, jež zkušená ruka zahradníka Nifredil smí utrhnout a ochutnat.

Pomýlení theurgové varují, ale zcela zbytečně. Mají sice pravdu, že kameny by neměly býti vystaveny působení nevzdělaných davů. Ale člověk věřící, oddaný myšlence Nifredil, je pod její ochranou. Ba co víc! Má její pozehnání a tedy nejsvětější právo kameny využít ve svůj prospěch a prospěch chrámu a tedy i Nifredil.

I moudří elfi mudrcové se mýlí, když soudí, že co je dobře skryto pod zemí, mělo by v ní nechat.

Věc: Pojednání elfího učence, bez nadpisu i podpisu. Překlad do obecné řeči. Svazek obsahuje i elfí předlohu.

Datec: Datec originálu je 813, datec překladu je 966

Originalita: Velmi pravděpodobná.

Není zcela jisto kolik jich může být. Ne,

zcela je nepatřičné slovo. Není vůbec jisto kolik jich může být. Jejich počet je velmi malý. Můj dohad je jeden tučet. Více nikoliv. Z kronik a zpráv, které se mi podařilo nashromáždit, ať již vlastním přičiněním a snahou, nebo pilí ostatních, je jich známo pět. Po bližším prozkoumání zpráv, pečlivém porovnání jejich obsahu, ale dojdeme k číslu čtyři.

Elshater Matviak popisuje kámen v systému jeskyní, které napájí jezero kdesi na jihu. Jeho popis kamene, bezprostředního okolí i okolí jezera je velmi přesný, nezaujatý, obšírný. Tharsivel Širokoústý popisuje další kámen schovaný v podzemí jakéhosi souručenství člověčích kněží, jež si libují v primitivních kouzlech a boji. I on, člověk vybraných nauk a bystrého úsudku popsal kámen, okolí, klášter. Oba popisy se velmi liší.

Až teprve Theoris Thavin, můj skvělý učitel, si všiml jistých jednotlicích prvků. Oba Hledače totiž na kameni zaujalo něco jiného a jiným způsobem. Ale oba popisy měli některé shodné elementy. Další popis se doplňoval a kombinací těchto dvou popisů bychom dostali obšírný a velmi přesný obraz Dahad al Avra. Ale co toliká různorodost okolí? Nutno si uvědomit, že člověčenská města, kláštery, zkrátka sídla nemají tak hlubokou historii a že mezi zprávami obou učenců leží 212 let. Za tu dobu mohlo na onom místě vzrůst a padnou několik lidských sídel. Můj učitel i já se domníváme, že jeskyní prostory prosycené vodou a divnými tvory v popisu Elshatera se staly podzemními loubími, jež viděl Tharsivel. A tudíž oba kameny jsou ve skutečnosti jen jediným.

Dalším kamenem je Qertar, popsáný Abdulem Alshizarem, na dalším jihu. Podle popisu, to byl jediný kámen, který se nenalézal pod povrchem země. Údajně se měl nacházet v olbřímí rosedině. Což ovšem mohlo znamenat, že původně mohl být pod zemí a těžba kamene pro okolní stavby odhalila tento cený plod. Toto je též jediný kámen, jež má jméno- Qertar v Kach-Kumě. Zdá se, že kámen pohltila suchá tvář pouště, stejně jako Kach-Kumu i s jeho obyvateli.

Dalším kamenem by mohl být, alespoň já se tak domnívám, středobod jedné tajemné básně plné narázek na brány, předvídaní budoucnosti, síly elementů či zodiakální astrály. Jsou to všechno jen mé domněnky a je možné, že mé přání popsati více Dahad al Avra mi v rýmech veršů napomáhá nalézt význam jiný, než který autor zamýšlel. Co říci k básni? Je to opěvný epos na osobu Al Harviala, jakéhosi vládce jižní říše, který byl nespravedlivě vyštvan ze své země a se svými věrnými vyjel hledat novou zemi, kde by on a jeho lid mohl žít v poklidu. Zemi nalezl po dlouhé plavbě plné nástrah a bojů na jednom ostrově na severu. Tento ostrov by se podle mých dohadů mohl nalézat západně od nás, daleko od západního pobřeží známých zemí. Lidé se

na ostrově usadí a po počátečních problémech založí spokojený mírumilovný stát. Al Harvial, když je lid spokojen, konečně umírá. Velká část je věnována jeho pohřbu, při němž hoří i stovky lodí, aby osvětlily cestu svému páno do Závětí. Báseň je prochnuta zárazy typu uklidnění větru i mořstev při cestě, slavnými činy při bojích Al Harvialova lidu při mnoha vyloděních na různých pobřežích. Přihání hejn ryb při hladu na ostrově, předvídaní budoucnosti, příkazy ohledně setby apod. Vše vykonává Al Harvial téměř sám, občas jsou připomenuti jeho rádci v nezvykle velkém počtu třiceti lidí. Též je zmíněna pasáž o budování paláce a jeho podzemí – pro mě hledání nejpodstatnější.

Než se dostanu k popisu této významné části, je potřeba si uvědomit, že epos s prostým názvem Velký vezír Zur Arhenil napsána pravděpodobně v dnes již mrtvém jazyce, byla do vznešeného jazyka přeložena nikoliv z původní řeči veršotepce. Tudíž zamýšlený smysl mohl být zakryt minimálně dvěma překlady. Jinak je báseň velmi umná, uchu lahodící a kupodivu i čtivá, což se o oslavných eposech většinou říci nedá díky jejich předvídatosti a nedostatku vzrušivosti.

Části týkající se objektu našeho zájmu jsou roztroušeny v eposu, ale první se objevuje až po připlutí na ostrov. Kámen, je-li to opravdu kámen, je popisován, jako síla čtyř živlů, která je Al Harvialovi vlastní, jakoby mu patřila, ale se kterou se radí v „kofenech svého sídla, jež v kameni má svá zřídla“. Je tu rozpor, a ne jediný, o síle. Někdy ji vezír má, jindy si ji „v rozjímání ticha hloubky“ vypůjčuje či čerpá. Též ji někdy ztrácí.

Taktéž je zde kratičká zmínka o několika členech rady, kteří se pokusili získat sílu na svou stranu, což se jim za mentorování svého pána daří. Je zde i popis jednoho z dvořanů, který se lstí přiblížil ke kameni a hodlal jeho sílu využít pro sebe. Pokus končí nezdarem a dvořan umírá na „pravěký chlad kamene“. Následuje pasáž, v níž básník rozjímá nad silou „z vnějšího kruhu lidí“, která lidem nepatří, která je zabíjí – ať už okamžitě nebo v průběhu času. Tato pasáž zní jak varování. Nicméně vypadá jak dopsaná někým později, snad překladatelem. Domnívám se tak z důvodů toho, že celý epos je věnován Al Harvialovi a jeho činům a tato část vybočuje z celku jak svým obsahem tak částečně i formou a volbou veršotepcových postupů.

Věc: Úryvek z knihy „Život vně hradeb civilizace a jiné příběhy“ od Radvese Tumolla

Datec: autor sám datuje příběh do roku 812, kniha vznikla 839

Originalita: velmi pravděpodobná. Zdá se, že se jedná o originál napsaný samotným autorem

Svoji část přísahy jsem splnil. Napsal

jsem oslavou knihu na náčelníka Varzala Mugro. I on, ač posmrtně, splnil svou část a já byl konečně svobodný a mohu si užívat pohodlí měst jako kdysi. A mohu napsat další příběh.

Varzal Mugro byl sjednotitel barbarů, velký náčelník, který měl tisíce poddaných. Vyhrál stovky souborů a desítek bitev. Válku o jeho vidině sjednocení barbarských kmenů však nevyhrál. S jeho smrtí se záhy rozpadla i Říše svobodných, jak o území rád mluvil Varzal Mugro. Historii stále omýlané klyšé – primitivní národ bez bevné ruky třímající karabáč, rozprskne se ve sebestředné bojůvky a idea celku zapadne mezi krádežemi dobytka, řezáním hlav a unáčení žen jiného kmene.

Viděl jsem, kterak jediné sídlo, jež mohlo se právem pyšnit názvem hradiště, opouštěli po Mugrově pohru náčelníci dalších kmenů. Nejdříve ti, kteří drželi s Mugrem jen pod pohružkou síli, později i další, kteří snad vnímali jeho vidinu. Ale i oni vyměnili bezpečí kolových hradeb za sedlo, rychlost, pláně a potulný život. I já jsem šel.

A tak barbarský národ bude nadále uctívat své bohy na cestách. Zanikne časem i svatyně Hadura, Pána osudů, Rozkazce Smrti, jehož si Mugro nejvíce cenil a jehož svatyni založil uvnitř velké skály na jejíž části se rozkládal Hadugrad, kolovou hradbou chráněné sídlo, též ditko Mugrovo. Toto místo si Mugro vynutil jako nové sněmoviště. Toto místo Mugro zveleboval a předvídal mu velkou budoucnost.

I já návštěvil jsem svatyni Hadurovu, kde konaly se pohřby statečných druhů jež zemřeli se zvrání v ruce, aby vstoupili směle v jeho říši. Zde Mugro rozjímal objímajíc kámen uprostřed podzemní svatyně. Tento kámen je vrcholem hory, jež prorostla do našeho světa z Hadurovy říše. Je to nejvyšší vrchol a k tomuto vrcholu přicházejí mrtví, aby radili živým, dávali jim sílu v boji i v rozhodnutí, radili jim kterou cestu si vybrat a oddálit tak chvíli, kdy Hadur rozkáže Smrti, aby zastoupila živým cestu.

Kámen byl zčernalý krví stovkami obětí, které Mugro nebo vybraní válečníci jeho družiny vykonali při obřadech odchodů, válčení a jiných. Okolí kamene, ač z pevné skály, bylo ohlazené bosými nohami tanečníků při slavnostech i přípravách do války.

Domnívám se, že nic z toho co se zde dělo nebylo dříve konáno pro uctívání Hadura. Ale Murgo tvrdil, že Hadur si tak přeje. A Murgo byl silou i pravdou barbařího národa.

Nikdo nesměl se kamene dotknout krom Murga. K němu zasedal jen Varzal sám párkrát ročně.

Znal jsem Mugra dlouho, dlouho jsem zapisoval jeho udivující a výjimečné činy, tedy na náčelníka barbarů. Převyšoval ostatní svoji silou,

taktickou schopností a předvídavostí protivníků, ať šlo o nepřátele vnější či vnitřní. Dařilo se mu předpovídat jejich kroky a vyhrávat bitvy v jejich zárodku. Ale časem se mu přestávalo dařit. Stárnul jakoby zevnitř, objevilo se u něj pocení krve a jeho kroky náčelníka nebyly tak jisté jako dřív i když se s Hadurem radil častěji než dřív i když mu obětoval více než dřív.

Zemřel se sekerou v dlaních, kterou již už nedokázali držet. Během zimních měsíců z něj rychle vyprchal život až jej opustil úplně. I já jsem opustil hradiště a Hadurovu svatyni.

Věc: Útržek ze soukromého deníku Lekhara det Anovera

Datace: nejasná, pravděpodobně kolem roku 780

Originalita: S největší pravděpodobností originál, napsáno v elfím jazyce

Naprosto nesouhlasím s tím co Theoris Thavin přednesl na konventu. Co si ten pošetilec vůbec myslí! Teď chce vyslat další výpravu. A dokonce jí chce sám i spolufinancovat. On opravdu věří všemu co říká! Teď chce další lidi a přistě bude chtít poroučet moři! Bláhovec! Vůbec si neuvědomuje, že budou další mrtví, další šílení studenti, které dokázal strhnout svou krasomluvou u pulpitu a kteří se dobrovolně rozhodli zemřít nebo zešílet, aniž by jim dal veškeré informace. Jak mohou ostatní snést takového člověka mezi sebou na univerzitě? Ještě že jsem své působení ukončil již dávno.

Vždyť ten nedouk ani neví jaké síly chce zkoumat. Sám se Kamene nikdy nedotkl, vždy jen popisuje experiment, jak nazývá chvíli, kdy se ubožák u kamene krouží bolestí, poté se duševním napětím a občas i krvácí. Pak pečlivě vede rozhovor, upřesňuje si informace. Ale tím jeho experiment končí. Pořádně jsem nepochopil, co mýní tím prozkoumat svět Dxxx. Vždyť to budou jen halucinace trýznivého mozku. K čemu vlastně dospěl? Jen k tomu, že by se nikdo neměl kamene dotýkat podruhé.

Zatím nedokázal odpovědět na mé, pro něj jistě nepřijemné otázky, typu kde Kámen bere sílu. Je jeho síla pro nás využitelná? Jaké jsou pohnutky moci Kamene nám pomoci? Co bude ona moc chtít výměnnou? Neotevíráme bránu něčemu, co nechceme v našem světě mít? Co viděli ti, kteří umřeli? A co ti, kteří zešíleli? Proč někteří přežili bez majoritních změn?

Ano, jsou zde jistá signifikantní zlepšení účastníků, kteří „experimentem“ prošli na první pohled bez úhony, ve všech možných dovednostech ať již fyzických či duševních. U některých studentů, kteří byli schopni dosíci určitých bran, či bodů ve světě za Kamemem, došlo k jistému prozření v

oblastech magie, markatnímu postupu v řadách učenců či k dokonalému porozumění a následnému vylepšení rituálů a arkanů. Toto zlepšení nebylo okamžité, trvalo měsíce. Ale po měsících xxx experiment ukončil. Vůbec neví co se studenty děje za rok nebo dva. Nebo za deset. Měl by minimálně své další zkoumání pozastavit a pozorovat co se stane se studenty.

Dám si tu práci a nashromáždím tyto informace, neboť si myslím, že smrt dvou studentů, kteří se zúčastnili experimentu nebyla náhodná. V jednom případě byla dost ošklivá. Medikovo konstatování neznámé nemoci v jejímž důsledku došlo k celkovému vyčerpání organismu mi rozhodně nestačí. Druhá byla pravděpodobně nešťastná náhoda, ale mrtvolu lidí se neoživý sami od sebe ani když studují magii celý život, jak XXX snažil tento případ bagatelizovat. A doměnka o potulném nekromantovi je taktéž směšná, podobné aktivity tu nebyly zaznamenány desítky let.

Jsem z celé duše přesvědčen, že Kámen by se měl nechat být tak jak je. Měl o by se zamezit přístupu ke kameni stejně jako ke znalostem o něm. A hlavně by se mělo okamžitě přestat s těmi hloupými experimenty.

Čeká mne hodně práce, ale jsem přesvědčen, že po příštím konventu bude svazek Liber Prohibitis zase o kus tlustší.

Věc: Útržky z knihy Gnomické a učení a Mundari, autor neuveden.

Datace: Zcela bez datace, bez jakýchkoliv vodítek k určení stáří. Minimální stáří dle data zapsání do rejstříku je 32 let

Originalita: Pochybná, útržky vypadají jako staré, ale je zde možný podvrh. Psáno obecnou řečí, nápadně krásnou miniskulí, jaká se hojně užívala pře 200 lety

Langur'd Rug'hor byl asi jediný člověk, který se za svůj život setkal s dvěma Mundari a přežil. Tento uctívá Šhabruha, mezi primitivními národy se jedná o boha skal či snad hor, mi ve svém těžkopádném vyprávění v nerodném jazyce popsal obě setkání, které dělilo určitě alespoň 12 let.

První setkání bylo v jeho mladých letech během zkoušky dospělosti. Opustil svůj kmen a bloudil po několik týdnů horami. U jednoho z jezer narazil na jeskyni, která se táhla do hlubin, až ke kořenům hory. Tam se Langur'd rozhodl hledat Šhabruha a jeho vidění. A opravdu našel ho. Kamenný oltář z jednoho kusu v samotném srdci hory. Tam dosáhl vidění i bez šamanových bylin, které v předchozích týdnech nedokázal uchránit. Patrně šlo o bezecný čin, který by pro něj znamenal velkou pohanu a já byl první živá duše, které své pochybení zděčil.

Ve své vizi vybojoval velké vítězství na vrcholu hory ozářené prudkou bouří. Tam svým kyjem rozmetl a svrhnul z hory davy skřetů. Pak se vítězně vrátil ke svému kmeni a šamanovi v soukromí a přítomní popsal svoji vizi. Šaman byl prý překvapen, proč se Langur'd Rug'hor nikdy nedozvěděl, ale byl přijat do kmene jako muž výjimečně poznamenaný Šhabrugem.

Téhož podzimu, kdy sestoupily z hor mohylové děsi, se Langur'd, jako ostatní muži, postavil na obranu kmene. Mohylové děsi nebyly nepřátelé z masa a kostí, obrana spočívala v ochraně slabších a získání času pro vyklizení území. Bylo to nevdané. Langur'd sám zabil, či jak se domnívám, rozptýlil dva běsi, což se zatím nikomu krom šamanů nepodařilo. A tak byl Langur'd na zimním sněmu zvolen novým náčelníkem. Jeho kyj dostal jméno Mogh'l a oba se snad dostali do vyprávění starších u večerních ohňů.

Další setkání s Mundari bylo o mnoho let později. Proč Langur'd opustil kmen, mi nezděčil. Alespoň ne zcela, ale o tom později. Každopádně putoval se sluncem v zádech dál a dál. Domnívám se tedy, že na sever. A tam u...

... oba Mundari měli rozdílnou povahu a moc, se kterou se mohli podělit. Není jisté jak se různorodost vidin promítla do různosti odměn, ani není jisté zda primitivní víra v boha hor mohla ovlivnit rezistivitu žádajícího. Moje doměnka a zdůrazňuji, že doměnka je, že mohla. A značně. Víra v Šhabruha by mohla být jen přirozeným vyústěním pocitů a instinktů primitivního národa v to co mi nazýváme Magna Mundi. Je jisté, že druhý Mundari byl podstatně větším a nebezpečnějším nepřítelem.

Když jako jsem nic nevěděl, tak to bylo pěkný

Rozhovor se Swenem Dolbichem uskutečněný těsně po vyvraždění skřeti pevnosti Kael Erbel Felixem Gudlágem

Swene, k družině ses připojil na ostrově zvaném Gurdutovy kruhy. Divnej název, nevíš jak to vzniklo?

Jo, tak to naprosto netuším.

Myslel jsem si to. A jaký to bylo vyrůstat na ostrově?

Tak bylo to, tak jako, dá se říct jakoby z jakýho hlediska. Z mého hlediska, když jako jsem nic nevěděl, tak to bylo pěkný. To jsem si samozřejmě

myslel, jakože jsme něco výjimečného. Samozřejmě, když jakoby jsem potom se teda připojil do družiny, tak jsem vlastně zjistil, že jsme byli naprostý primitivové a hlavně chudáci.

Vy jste měli nějaký pověsti o kontinentu?

Pověsti o kontinentu jsme neměli. My jsme měli vlastně, my jsme všechno co se jakoby tam událo v té historii, což teda ani nebylo dlouhý, což je na tom to možná smutný.

Vy jste měli teda sepsanou nějakou kroniku?

No, kroniku jsme ne, my jsme, my jsme samotný, jakoby lidi, na tom jakoby v tom městečku jsme kroniku neměli. My jsme měli jenom ty pověsti a vlastně na základě toho jsme si jakoby vymysleli bohy. My jsme si defacto, což je úplně to nej podle mě jako by to nejhroznější co na tom bylo, že jsme si vlastně jakoby z těch normálních věcí, co je z lodí a tak udělali sata bohy, což je samozřejmě jakoby smutný.

Hmmm.

A jinak jakoby jsme o nějakým, jako o tom, že je nějaký vnitrozemí, o tom jsme defacto neměli páru. Samozřejmě jsme asi tušili, že jakože nejsme na světě sami, ale...

Vnitrozemí, tím myslíš konti, kontinent.

Myslím kontinent, no,no,no.

A věděli jste něco o tom, o tý hrobce co tam byla, nebo?

O tý hrobce, vo tý jsme věděli jenom jako, že tam jakoby je. A ani jsme vlastně nevěděli, že to je někoho hrobka. My jsme tam vlastně jenom chodili, my jsme věděli, že tam jsou nemrtvý, ale jakoby myslím, že se s nima snad setkali asi jenom dva lidi. Jinak vlastně jakoby to bylo jenom jakoby naše, my jsme tam chodili jenom jako, když to měla být zkouška odvahy.

Někde na, na začátek, asi.

Ne a vůbec jsme nechodili do té hrobky, my jsme chodili jenom na ten kopeček.

Jasně.

Do té hrobky, jak vlastně jakoby tam jsme, tam podle mě zabloudili ty dva, který jakoby potkali potom asi někdy ty kostlivce nebo takhle, ale jinak ne.

A co tvoji rodiče, jsou naživu, co dělají.

Tak moji rodiče jsou, předpokládám že jsou naživu. Byli aspoň tak co si pamatuju před rokem naživu byli, když vlastně že jo, protože teď už konečně jakoby je někdy dopravní spojení je mezi těma, mezi tím ostrovem, že už tam byla nějaká loď. A tak jsou to, jsou to, teď voni jsou, jsou to sata farmáři. Maj jako, maj na starosti obdělávání vlastně jakoby polí. Kterých tam teda není moc teda. Aby sme si teda nesnili.

Dobře, tak co tě přimělo opustit vlastně všechno co jsi tenkrát znal a vydat se do velkého světa?

No právě asi podle mě to poznání. Já když jsem jakoby potkal družinu tak jakoby, tak jsem to bral jakoby samozřejmě jakoby, že ty lidi vůbec neznám. Takže jsem jako říkal, já jsem si spíš jakoby říkal, tak jim pomůžu, oni pomůžou mě a hlavně budu samozřejmě hrozně důležitější. To byla taková moje jakoby prvotní jako nějaký impuls po těch nějakých dvou třech dnech nebo že se vrátím do vesnice že jo a přivedu tyhle lidi. No ale potom vlastně postupně jak jsem jakoby viděl, jak voni se mezi sebou bavili, tak jsem vlastně zjistil, že voni vlastně znaj úplně, že sata žijou úplně zaprvé jiným životem a hlavně teda znaj věci, o kterých já jsem jakoby ani nevěděl, že existují, takže mi bylo, takže vlastně v tu chvíli se vlastně mým snem defacto stalo to, abych jakoby opustil ostrov. Jako, že mě to sata něk jakoby bejt dál ten primitiv, když to řeknu takhle, netáhlo.

Čelo družiny tenkrát tvořili dva mistři našeho oboru, Bolbuch a Dwany Růžička. Jak na tebe zapůsobilo pozorovat takový borce při práci?

Tak já se přiznám, že teda, já jsem si teda všiml asi jenom Bolbucha. Mně jako Dwany mi, von mi, mě vesměs přijdou hobiti takový moc malí, abych si jich nějak jakoby, abych je nějak jakoby, abych si jich nějak moc všiml. Musejí mě sata něčím zaujmout. Ale Dwany byl takovej hrozně nevýraznej. Nebo sata jako nepřišel mi nějak jakoby, takže já jsem si všiml hlavně Bolbucha a jako tak to bylo samozřejmě, to bylo samozřejmě úžasný to jako to naprosto nepopírám. To mě jako nadchlo. Ale na druhou stranu jako musím teda říct, že ten jako jeho styl boje si myslím, že mi asi nikdy vyhovovat

nebude. Naopak jsem možná zjistil, že vlastně jakoby opustím vlastně jakoby svojí oblíbenou zbraň sekeru a zkusím se přeorientovat na něco jiného. Protože on sice silnej byl, ale dostával celkem záhu. Ale bylo to, každopádně to byla hrozná inspirace.

No, myslím, že ty záhu dostáváš taky, protože už dvakrát sem tě, sem tě tahal z boje.

Tak to určitě, no tak to je holt jakoby, to je asi jako jak tak pozoruju jakoby tu družinu tak on je to celkem jakoby úděl toho válečníka. A holt jakoby samozřejmě tím, že jakoby teďka jakoby není tady samozřejmě Bolbuch ani Dwany...

Jasně, k tomu se dostanem. Po návratu ses ještě s jednou trosečnicí ubytoval u Jorchena Kierkeho. Jak k tomu došlo, byl to tvůj nápad?

Ne, tak to vzešlo od Jorchena. On vlastně jakoby on si mě teda jakoby oblíbil. Musím říct, že je to teda prima člověk, i když má možná malinko nějaký chyby. Ale jako je to člověk je to úžasný. Takže von si mě jakoby oblíbil a já jsem defacto jakoby neměl kam jít. Já jsem mohl jakoby bejt, tam kam vlastně odešli jakoby všichni z našeho ostrova do té vedlejší vesnice a nebo bejt jakoby mezi, vlastně se jakoby, v Liscannoru. A protože jsem samozřejmě byl bez prostředků, tak mi sata nabídl jakože, abych u něj bydlel a tím pádem z toho to něk vzešlo, no.

Takže vaše soužití bez problémů.

Jo, bylo tak jako já jsem, jako...

Pořád je ne, nebo...

Jó, ano pořád je tak já už si samozřejmě po týhle výpravě, když už jakoby budu mít nějaký pořádný peníze, tak si samozřejmě, tak si samozřejmě už jakoby chci koupit nějaký barák. Ale jako bylo to zatím bez problémů jako, já jsem hlavně teda potom co se už vzali, tak jsem už jakoby se jakoby snažil bejt tam samozřejmě co nejvíce.

No, když to zmiňuješ, určitě by všechny zajímalo, jak došlo k tomu, že se Jorchen s Dorynis sblížil. Víš o tom něco?

Podle mě, jako úplně jako, tak jako podle mě to začalo teda už na ostrově, jako když si padli do oka na ostrově.

Tak pokud vím, tak Jorchen do ní na ostrově zabodl meč.

No, ale jenomže, tak jasně, jenomže ale o tom, jakoby on nevěděl, aspoň co teda a i můj vlastně nejlepší kamarád, tak ten měl teda taky vlastně smůlu, ten na to taky dojel. Já si myslím, že zrovna za to Jorchen nemůže. To sata jako byla vůle toho ostrova a tam jsme vůbec měli štěstí, že jsme teda vůbec přežili, a že jsme to překonali. A podle mě naopak jakoby to je, to prohloubilo ten vztah.

Myslíš, že je to sblížilo?

Jo, rozhodně si myslím, že je to sblížilo. Že si jako rozhodně myslím, že se jí omlouval a omlouval se jí hodně, když to řeknu až takhle.

Jasně, další výprava opět směřovala na ostrov, tentokrát už na ní ale nevyrazil Dwany Růžička. Jak to ovlivnilo tvoje postavení v družině?

Tak já si myslím, že tahleta ještě výprava moje postavení v družině úplně nějak výrazně neovlivnila, protože za první jako, já jsem z toho ostrova měl teda příšernej strach. Se přiznám, že teda tam sem se jako na ten ostrov, hlavně když sem se teda dozvěděl, co nás by tam čekalo nebo co nás tam čeká, tak jsem z toho měl opravdu strach, protože, jakoby já sata jakoby jedovatý potvůrky nemusím, to je. Už jsme se u nás na ostrově toho báli a tady se to oprávněně ukázalo jako opravdu špatný a byl tam pořád Bolbuch a vlastně Dwanyho zastal Zemikosa, který je taky hodně schopnej, já jsem byl tak v pozadí, já jsem defacto co si matně pamatuju tak jsem jakoby držel ten zadek, občas jsem teda vyrazil dopředu, ale byl jsem, rozhodně jsem nebyl nějak výraznej. Tam jsem se snažil přežít.

A stalo se tam něco co se ti vrylo do paměti, něco co tě ovlivnilo?

No, tak jako co mě ovlivnilo, že život je teda vratkej, protože defacto tam jsem teprva poznal jak vlastně, jak vlastně se umírá. A vlastně, že vlastně, my jsme tam, když jsme tam jeli tak jsme ještě defacto, a že vlastně takhle, že jakoby naše cíle, jakoby družiny můžou bejt opravdu, opravdu všelijaký. My jsme tam šli vlastně jenom jako defacto jenom jako nějaký rutinní, jakoby nějakou hlidku, co jsem původně pochopil a nakonec jsme vlastně skončili tím, že jsme tam odhalovali nějaký úplně miniaturní, nějaký lidičky, o kterých jsme tam ani netušili, že by mohli bejt. A ty tam teda samozřejmě, taky že jo, umřel tam taky Milo, což bylo takový jakoby, jestli se nemýlím, tak byl vlastně první koho jsem viděl jakoby družiníka umřít, což samozřejmě defacto mě to překvapilo, žejo, jsem si vůbec nemyslel, jakože samozřejmě vydržíme asi všechno,

no ale jako, nák jako, tam jsem se samozřejmě potkal ještě s těma nemrtvejma vopravdu pořádně, můžu říct, že mě to akorát připravilo na další teda strasti.

Dobře, teď jsme kdesi a pravděpodobně kdysi. Myslíš, že se někdy vrátíme domů?

Já jsem o tom teda přesvědčen, že se vrátíme domů. Protože jakoby co tak jakoby sem zase zaslechl jakoby hlavně teda v Liscannoru a i teďka jak se o tom bavěj jakoby družinici, tak oni ty brány jakoby už potkali dřív. Ale teda, já se jako, abysem řek pravdu, tak já v to hlavně doufám, teda že se vrátíme domů, teda jako, jo jako, abysem teda jako řek pravdu. Ale jako já pevně věřím, že si nák jako s tím poradíme. Ale jestli to teda jako můžu rozvést, tak musím říct, že by mi možná zas ani nevadilo, kdybysme se nevrátili. Asi jako já jako já žádný závazky...

Tobě se tady líbí?

Tak jako líbí, já tady vidím jakoby možnosti, třeba pro mě, jakoby tak jako, sou tady jakoby možnosti, jak by se člověk mohl rozhodně víc prosadit, jakoby teď myslím, jakoby jak bych to, celozemsky nebo snad jakoby trochu v širším pojetí než sata jakoby jenom jakoby v družině. Jakože tady má člověk jakoby víc možnosti. Přece jenom jakoby naše už jakoby, naše, náš čas abych tak řekl, už je jakoby obsazená, tam už jako se člověk králem nemůže stát nebo jakoby hodně těžko a podobně. Tady jakoby samozřejmě by ta možnost byla víc. Ale jako zase musím říct, že samozřejmě jakoby vymoženosti toho našeho času sou větší než abych tu zůstal jenom proto abych se tady mohl stát králem. Protože sata bych byl králem nad slepými.

Dobře, není tu s námi Bolbuch, Dwany a koneckonců ani tvůj domácí, bereš to jako příležitost vystoupit z jejich stínu?

Tak to asi určitě, to rozhodně. Rozhodně teda jako si myslím, jako že vystoupit ze stínu jakoby Bolbucha a Dwanyho, když už teda, tak to asi jo. Kierkeho jsme jako nikdy nebral jako, že by mě měl někdy von nějak zastíňovat on sata zaujímal úplně jinou funkci v té družině, takže tam, tam je to v pohodě. Tady jako rozhodně. Tady jako mám příležitosti ažaž, na druhou stranu je teda hrozně vidět, jak jak už jsi zmínil ty moje jakoby, jakože už jsi mě musel párkrát oživovat, je hrozně vidět jakože, jakoby ještě jakoby nejsem úplně dozrálý válečník. Ale jo, je to příležitost.

Čeho bys chtěl ještě v družině

dosáhnout. Nebo ne v družině, v životě.

No tak v životě, tak v životě bych...

Kromě toho stát se králem.

Samozřejmě, tak kromě teda týhle drobnosti, už mě nenapadá nic víc, co by mohlo být teda, ale jako, asi jakoby nevím, no sata jakoby co momentálně přežít, to je takovej teda můj úplně prvořadej cíl, když koukám jako jsou tady všichni jakoby tvrdý, ale jako rozhodně si jako myslím, že bych chtěl někdy jako vyzkoušet být teda jako vůdcem někdy, to asi jo a pak asi samozřejmě založit rodinu a v pozdějším čase, než se teda stanu králem tak bych zkusil třeba starostování, žejo.

Starostování Liscannoru?

Nó, jistě, pak samozřejmě potom Nurn a jako by to samozřejmě šlo ta kariéra dál nebo jako samozřejmě.

A chtěl bys v družině něco změnit?

V družině něco změnit? Tak se přiznám, hmmm nějak nevím. Jako abysem řek pravdu, tak jako třeba teďka, teďka jak jsme jakoby, teďka jsme jakoby jak jsme na té výpravě, teďka v tom v té v minulosti, když to teda budu říkat, tak jako, tak jako teďka se mi ta družina jako líbí. Je taková jakoby opravdu semknutá a jakoby je v pohodě. Musím jako teda říct, že jako jak jsme na tom ostrově předchozím, tak tam to bylo, jako tam mi to přišlo, že to bylo, že tam zas nebyla ta družina tolik semknutá. Tady přeci jenom, asi je to možná tím že jako, už tady ubylo, ubyly jakoby starší družinici, Bolbuch a Kierke a Pelech a sata přišli noví a tím pádem jakoby jsou samozřejmě, sem teda s nima samozřejmě, jakoby víc jakoby na té úrovni a musím jako teda říct, že třeba občas je to teda hodně vyrovnaný. Jakože ani třeba jako vůdce nebo Zemikosa jakoby jako nesnaží se nám vyloženě úplně hrozně poroučet, tak nějak se vyvyšovat. Takže jako mi to vyhovuje, takhle jak to je tak mi to vyhovuje.

Dobře, tak to je rozhodně dobrá zpráva.

Asi.

A chtěl bys ještě se zmínit o nějakým družiníkovi, vysloveně někoho vyzdvihnout, pohanět?

Tak jestli bych teda mohl někoho vyzdvihnout tak to asi Zemikosu. Podle mě, já jsem

teda zjistil, že na něj jakoby spousta lidí nadává teda. Ale jako mi přide že, nebo jako nadává, nebo jakoby ho má, jakoby dělá si z něj legraci, což jako dělá třeba vůdce, ten to dělá jakoby dobromyslně. Ale jako mi přijde, že Zemikosa je jakoby příšerně platnej. Jako teda mě přide asi jakoby vopravdu i jako nejplatnější jakoby člen družiny. On sata jakoby ano jakoby alchymista asi jako podle aspoň teda jakoby vůdce není úplně nějak užasnej, ale zaprvý má jakoby má nějaký teoretický základy, který jakoby vůdce ani nemá a hlavně teda je to samozřejmě dobrý bojovník, to musím teda samozřejmě rozhodně říct a mě přijde jakoby dobréj praktik, což se podle mě v té družině hodně počítá. A pak bych teda chtěl ještě vyzdvihnout jakoby Haacona, kterej taky možná podle mě je tak trochu nedoceňovanéj, protože von vlastně se pořád drží zpátky a takhle, ale defacto je to z toho důvodu aby nás chránil z těch neočekávaných směrů což už se mnohokrát prokázalo.

Dobře tak ti děkuju .

Jo není zač.

A hodně štěstí at' se ti splní všechny tvoje sny.

Tak samozřejmě, král chci být.

Sekej a bodej

Angel Petrochan

„Sekej a bodej“, řekl.

Kluk se na něj podíval. Stařec neměl zuby, a tak trochu šišlal.

„Sekej a bodej, tak!“

Železo páchlo olejem a jeho vůně se mísila s vůní louky, která byla v plném květu. Chlapec jen váhavě přijal zbraň. Byla lesklá a nepřátelská. A velmi těžká. Ohlédl se. Děvčata, která stála za ním, měla ruce svěšené podél dlouhých šedých sukní a ustarané obličeje. Šišlání jim rozhodně nepřipadalo jako důvod ke škodolibému veselí. Hoch zaváhal, jestli má čepel držet v obou rukách. Na jednu byla těžká až příliš. Stařec ustoupil. Chlupy na jeho kožešinové vestě se vlnily ve větru. Vesta stěží zakrývala ohromný pupek. Chlapec si povzdychl. Chtěl, aby to bylo co nejdříve za nimi. Zvedl zbraň.

„Ne tak!“, stařec zašermoval hubenýma rukama. „Kryt, postavení nohou. A paríruj! Ale silně!“ Ze starcových úst se kromě namáhavě řvaných příkazů řinuly i rozprsky slin. Naběhlá žíly,

které jako kořeny oplétaly šlachy nohou i rukou, mu pulsovaly. „Výpad, bij!“

Chlapec váhavě pohlédl na obě děvčata. Mečem předtím sotva máchl. Nevěděl, co dělá špatně. Děvčata mlčela. Stařec přistoupil až těsně k němu. Nateklá víčka a vaky pod očima lemovaly pichlavé, ale větrem zasedlé oči. Nažloutlé polodlouhé vousy bral vítr. Chlapec byl skoro stejně vysoký a bál se, aby mu starcovy vousy nevmetl porýv větru do obličeje.

„Dej mi tu zbraň, ukážu ti, jak na to.“ Mozolnatými prsty vyškubl klukovi jilec z ruky. Když soustředěně a pevně obepal rukojeť, pronikavě mu lupalo v kloubech prstů. Zhluboka, pokud mu staré plice dovolily, nasál vzduch. Jakoby vrostl do země. Jakoby se jeho ramena o pár palců zvětšila. Jakoby o třicet let omládl a v potměných očích mu zase zaplálo světlo...

Rány. Nekonečné rány. Rány, které rozbíjí křemen na štěrky. Tak monotónní. A přece se jimi naučil celé to umění. Soustředil se. Udeřit dostatečně přesně a dostatečně silně. Miliónkrát za sebou. V dešti, v šeru, v žáru, který mění kůži na ramenou na jeden velký, citlivý strup. Ale ani všechny strupy, puchýře a mozoly na světě nemohou vymazat z hlavy vzpomínku. Kvůli tomu tady přece je, kvůli tomu, že chtěl z hlavy něco dostat. Ale nejde to. Ne takhle. Ne kamením. A ne takhle rychle. Slabých čtyřicet let? Krátká doba. Ta žena stála za víc! A když mu dala syna, tak zemřela. Na jeho první pláč se dobře pamatoval. Ale víc se pamatoval na její šťastný úsměv. Ten poslední.

Děti na louce se shlukly a tiše pozorovaly, jak stařec mává zbraní. Asi si to ani neuvědomoval, ale zpočátku to vypadalo skoro komicky, jak začal křepčit a vykonávat nacvičené pohyby zbraní. Děti raději poodešly stranou, protože si nebyly jisté, jestli nejsou ostrému železu ve starcových rukách až příliš blízko. Nikdo z nich by se neodvážil na něj promluvit a přerušit tak jeho zanicení. Nejdřív si myslely, že to celé je součást výuky, že jim chce něco ukázat. Pak pochopily, že je stařec už nevnímá. Bylo тихо, jen zbraň v jeho ruce zlověstně hučela, když prořezávala širokými oblouky vzduch.

Rozhlédl se. Muži okolo byli jeho druzi. Vládlo podivné mlčení. Zraky všech byly sklopeny. Vzduch byl nasycen pachem zoufalství. I on sám byl zoufalý. Hloubku té beznaděje si dosud neuměl představit ani v nejčernějších snech. A určitě za poslední ch několik dní párkrát proklel den, kdy zanechal práce na cestách a vydal se sám po jedné prašné silnici na jih. Dovedla ho až sem. Tady cesty nebyly. Nebylo tu ani kamení, ani prach. Nebyl tu

žádný úkryt. A ačkoli kolem, kam až oko dohlédlo, byla voda, nebylo tu ani co pít. Byla jen dřevěná lavice, slaná voda na dosah ruky, a veslo, a muži s rozpraskanými rty a šilenstvím v očích. A dny, které už nikdo ani nepočítal a směr, který už nikdo neudával. Čas se tu zacyklil a smrt, která se kdysi vzdálila, nasycená svojí kořistí, začala zase kroužit okolo. Podivná smrt pro muže jako byl on. Chopil se vesla. Šírá vodní pláň okolo mu nedávala žádnou naději. Přesto se ještě jednou zkusil chopit vesla.

Stařec pobíhal po louce. V jeho euforii byla občas patrná jakási rytmičnost, ale vypadalo to, že jí do svých pohybů vkládá jaksi mimoděk. Rozhodně to nevypadalo, že by byl při smyslech. Čas od času řval, jak máchal zbraní, ale ani to nebylo artikulované. Od jeho úst už nelétaly sliny, byla to pěna. Děti se chvěly a sledovaly to hrozné divadlo.

Stalo že, že potkal muže. Muž ten nebyl už dítě, vlastně mohl být i jeho synem, dnes dospělým. A tenkrát to pochopil, uvědomil si, co je to vlastně za díru, kterou v srdci cítí. Díra po synovi, který musel kdesi vyrůstat bez otce, co se od žalu a sebelibosti propíjel do zapomnění. Po synovi, o kterém se o mnoho let později dozvěděl, že zahynul. Statečně, zbytečně. Vnímalo to jako znamení, že musí změnit svůj život. Proto se tenkrát vydal prašnou silnicí k jihu. Řekl mu, že jej viděli umírat. A teď z toho muže, kterého potkal, učinil svého syna, aby tu hroznou díru zalepil. Svěho syna, byť jen v duchu, protože ten muž měl ve společnosti postavení, o kterém se jemu samotnému nemohlo ani zdát. Vlastník obchodní společnosti. Muž s postavením a vlastní rodinou. Ale přece jen jej tak trochu mohl vzít pod ochranná křídla. Mohly vznikat plány, mohlo se zapomenout na strasti, kterými život jednoho častuje. Někdy čas šťastného života. Šťastný život netrvá nikdy dlouho. Nebo to tak alespoň každému připadá.

Stařec teď už spíše jen kvílel. Zdálo se, že jeho jednotlivé skoky se snad ani nedotýkají země. Jeho pohyby byly takřka bleskové a země pod jeho nohama duněla. Dívky teď byly už opravdu vyděšené. Chlapec přemýšlel, jestli nemá pro někoho doběhnout, ale pocit zodpovědnosti mu velel zůstat a dávat pozor. Není přece zbabělec. Raději ale s dívkami poodešel ještě trochu dál od míst, kde vzduch vířila čepel.

Vždycky si myslel, že něco vydrží. Byl hrdý, že patří k těm, kteří se obejdou bez slunečního světla. Dlouhé měsíce ve tmě byly pro něj samozřejmé. Pevné zdraví, vnitřní oheň, který mu nedovolí ochabnout v okamžiku, kdy ostatní už zemdlejí. Považoval se za pevného a nezdolného. Až

dosud. Monotonnost toho místa byla k zešílení. Stejně jako rozkazy, které se zavázal poslouchat. Stejně jako bezvýchodnost týdnů a měsíců, které hrozily slévat se v roky. Jediným vytržením a obranou před šilenstvím byl smrtelně nebezpečný boj. Období tmy vystřídala doba, kdy nebylo možno skrýt se před ostrými šipami slunečních paprsků, oslepujících jeho oči. Šel vpřed, aniž by věděl pořádně kam. Ztratil pojem o čase a takřka i o prostoru. Jen jedno věděl jistě: smrt se zase po čase přiblížila na dosah. Krev v žilách mu valem tuhla. Mrazem.

Chlapec seděl a žvýkal stéblo trávy. Dívčata sbírala květiny. Chlapec stále pozoroval starcovo běhání, ale ten byl teď docela daleko, takže nehrozilo žádné nebezpečí. Už to nějakou dobu trvalo a chlapcovi myšlenky zabloudily i jinam. Myslel teď na svoje kamarády.

Myslel na svoje přátele, nebo na ty, kteří se jimi mohli stát. Viděl přítom tváře mužů. Mnoha mužů, kteří zemřeli dřív, než je stačil vůbec pořádně poznat. Zjistit, co v nich dřímá. Měli smrt vepsanou v očích, už když se poprvé objevili. Někteří pobýli děle, někteří dokonce přežili. Jak by mohl muž říci, že přežili ti nejlepší? Co když je to naopak, co když ti, kteří leží v hrobech nebo byli pozřeni dravou zvěří, měli srdce statečná, víze jasné a myšlenky čestné a rovné? Skoro by tomu věřil. Nemohlo by to být alespoň o moc horší. Moc se asi nikdy nenaučil rozumět druhým. V duchu měl vždy plány na pevná spojení, přátelství za hranici motivů společného zisku. Jenže všechna snaha končila na malicherných potřebách osobního vyniknutí, strkanicích lokty, nesplněných slibů a pletichafení ve jménu pochybných idejí. Ale pochopil, že v životě nejsou jenom zisky. Někdy i život sám může být ziskem. Zvykl si na stav věcí. Ale lítost v něm zůstala.

U skupiny dětí stanula žena ve vlněné tunice. Vzala obě dívky kolem ramen a pohlédla na starce. Nevnímala jí, pokračoval dál ve svém podivném tanci.

Poprvé se mu v životě dostalo zadostiučinění. Byl vybrán jako ten, kdo je hoden zkusit věst ostatní. Kdo má dostatek mírnosti a pravou míru rozhodnosti, kdo má mudrou dohlednost následků činů, zřít ryzost srdcí a mít slovo tak vážné, aby mohl soudit. On, který kdysi byl právem nucen roztloukat křemen na šterk! A tak se chopil nové příležitosti, zprvu nesměle a s váhavostí, tolik vlastní části jeho já. Ale potom seznal, že v budování toho místa je cosi hodnotného, třebaže vděku lze za svojí snahu čekat jen stěží. Ale takový je svět a není třeba jej měnit. A i v tomhle

období života musel ventilovat svojí zuřivou polovinu povahy. Byla strašná, ta zuřivost, s kterou hledal tu prokletou knihu. A pak ten euforizující pocit, s nímž se rodí nové kouzlo, magická chvíle, kde se kniha opět objevila. Uspokojení z toho, že šilenství ještě není na dosah. Ještě ne.

Starci zjevně docházely síly. Bylo vidět, že už spotřebuje spoustu energie jen na to, aby chrčivým sípem dostal do svých plic dostatek vzduchu. Přesto ještě sem tam máchl železem a s heknutím bodl vstříc imaginárnímu nepříteli. Chlapec se ohlédl. Dívčata šla trasou k chalupám. Žena, která je odváděla, se ještě občas hněvivě otočila. Vlasy jí vlály.

Kámen byl jeho živlem. S vědomím vlastní povinnosti vůči celku, kterému tak dlouho a dobře sloužil, nebo si to alespoň myslel, stanul na prahu dne, o němž se domníval, že bude dobrým dnem na to zemřít. A smrt se na zavolání znovu objevila, tentokrát obcházelá hoďně těsným kruhem. Hleděl jí teď přímo do očí, pozdravil se s ní. A ona odešla, i když tentokrát varovně zvedla prst.

Přemýšlel o tom a od té doby tím byly jeho myšlenky svázány. Věděl, že dostal ještě něco času, a věděl, že ho nemusí být dost. Smrt jej nezasáhla, ale zasela do něj nejistotu. Přemýšlel, zda nemá smrt vyhledat a doplnit nevyčtené. Hlodalo to v něm. Na druhou stranu měl teď pocit nesmírné vnitřní síly. Stávalo se mu, že byl skálou. Byl masivní horninou, něčím, co vždy bylo, co je a snad i bude, nejpevnějším bodem kam oko dohlédne. Něčím, s čím se nedá pohnout, co nelze zdolat, co je nemožné vyvrátit. A s tím pocitem také trpí marnost vědomí, že ani tohle v novém vidění světa neobstojí, protože to znamená příliš málo. Až směšné málo. V čase jedů, v čase neviditelnosti a v čase létání. Sem už nepatří. Je jako děravá lebka, povalující se na konci světa. Jen ten vítr, co na ní hraje, může někomu připomínat, že tady něco, NĚCO, bylo.

Vidění, celou tu dobu jasné a ostré, se najednou začínalo nořit do závoje mlh. Sladký pocit tíhy v žilách, únava, nastávající po veliké námaze, se mísila s přáním spánku. Obrazy byly stále více mlhavé, až najednou mlhu prozářilo světlo, které, po, jak se zdálo, strašlivě dlouhé době, se ukázalo být sluncem, pomalu se klonícím k západu... Vidění bylo pryč.

Zcela vyčerpaný stařec udělal ještě posledních pár vrávoravých kroků, pustil zbraň, otočil se kolem své osy a se suchým žuchnutím se svalil na udupanou louku. Sípál nahlas a rychle. Jinak se nehýbal a i oči měl zavřené. Staré plíce vyluzovaly hrozné zvuky.

Chlapec si před ostrými paprsky odpoledního slunce zastínil oči. Tentokrát se od vši blížil různými kroky muž. Chlapec si povzděchl. Nestávalo se, aby ho viděl tak rád jako teď. Ale divadlo bylo tak jako tak u konce. Muž byl brzy u nich.

Ležící stařec pootevřel oči. Mužská postava mu na okamžik zastínila slunce.

„Starosto! Doufám, že to je naposledy, co jsi měl potřebu vzít na sebe hodinu tělopružby“. Učitelova slova zněla jako jasný příkaz. Tady byl on pánem. Ucedil ostře ještě doušku: „Navíc pod vlivem“.

„Nepil... jsem...“ zasípěl stařec. Zvedl se alespoň na jedno koleno, o které se opřel. Stále sípavě dýchal. „Nic... nepil...“ Svěsil hlavu.

„Měl by ses stydět“. Učitel vzal chlapce za ruku. „Yariane, pojď, jdeme. Nic se nestalo“. Chlapec se ještě jednou ohlédl. Starce mu teď bylo už skoro líto.

Slunce se téměř dotklo lesa, když konečně osamělý stařec sebral síly a zvedl se na nohy. Pomalým, vratkým krokem sešel ze stráně a zmizel v jednom z vesnických stavení. Louka osířela. Světla chalup ožila.

Milý Al-Raheme!

Milý Al-Raheme!

Ještě jednou se na tebe obracím stran tvého požadavku na větší angažovanost obce okolo vaření piva v č.p. 40. Na tvoje opakované naléhání bude vydán starostenský pokyn, na jehož základě bude mít Vilda Pešek povinnost informovat o vaření nové várky piva a vypouštění čehokoli do obecního potoka ty obyvatele, kteří žijí od č.p. 40 po proudu, a to alespoň den předem. Obec v osobě starosty nebo jím určeného zástupce pak následně zkontroluje, zda znečištění potoka a/nebo rybníčku nepřesáhlo únosnou mez a v případě potřeby zjedná nápravu zvýšením průtoku stavidla rybníka nebo jiným způsobem.

Jestli jsem tě v soukromé debatě nazval žertem „potížistou“, bylo to, jak jistě víš, míněno s přátelskou nadsázkou. Měl-li bych tvoje počínání hodnotit objektivně a veřejně, použil bych výrazy jako „přes míru citlivý“ a „sousedsky angažovaný“.

Záležitostí ohledně vaření piva v č.p. 40 se, neobjeví-li se žádné nové skutečnosti, nehodlám dále zabývat.

S přátelským pozdravem

Bolbuch, starosta
Liscannor, léto 1080

Starostenské novinky

Bolbuch, starosta

Uplynulý rok v obci byl zcela klidný, výprava, která se vrátila těsně před koncem roku 1080, měla však zřejmě poněkud více vzruchu. S přelomem let 1080 a 1081 se konala oslava mých sta let. Musím poznamenat, že přesné datum mého příchodu na svět je mi neznámé, takže zvolený den je čistě administrativním určením. To nám však nezabránilo, abychom si to jaksepatří neužili a já všem, kdo přišli a popili se mnou, velice děkuji.

Ohledně opakované stížnosti Al-Rahema na provoz malého pivovaru v čp. 40 (majitel Dwany Růžička, provozovatel Vilda Pešek) byl vydán starostou následující pokyn Vildovi Peškovi: Nejméně den předem obejít sousedy, mající pozemky blíže potoka po proudu od čp. 40 a sdělit jim termín nové várky. Taktéž uvědomit starostu, nebo jeho zástupce, který následně dohlédne na zachování čistoty a hygieny vod na území obce.

Už v době, kdy byla družina na výpravě do „dávných časů“, 1.6.1080, se ze svazku Jorchena Kierkeho a Dorynis Malé-Kierke narodil chlapec Doren. Jeho celé jméno zní: Doren Kierke.

Horká nemoc si i letos vybrala svoji daň. 16.2.1081 zemřela paní Oriniel Linfálasová, dlouholetá obyvatelka obce. Došlo k tomu i přes zásah léčitele z řad družiny i přes snahu lékaře z Nurnu.

13.4.1081 náhle skonala také paní Lúniel Čiperová, bývalá majitelka a provozovatelka hostince U hrocha, žena, která toho prožila (a přežila) opravdu nemálo. Osudným se jí stalo zřejmě leknutí z toho, jak její zeť Vilda Pešek rozbil památní hrnec, následkem čehož jí puklo srdce. Jakožto starosta jsem záležitost vyhodnotil a dospěl k přesvědčení, že to od Vildy nebyl úmysl.

Ve světle těchto nešťastných událostí jsem zalitoval, že úroda Janternu byla i v roce 1080 ponechána ladem.

Hrobníkovi byl za rok 1081 vyplacen plat ve zvýšené výši – 500zlatých. Obecní rybníkář si u

mě za rok 1081 vyzvedne 500 zlatých a řídící školy 1000,- zlatých.

V měsíci Jarnu roku 1081 byla uskutečněna volba starosty obce. Ve volbě kandidoval mimo moji osoby i vážený občan Dwany Růžička. Zvolen jsem byl i pro další tři roky já, ale byl bych rád, kdyby Dwany spravoval obec v případech mojí dlouhodobější nepřítomnosti a i jinak mi byl radou.

Občanství dostali začátkem roku 1081 na základě ústní žádosti Korman Zlotě, Haakon Álfheimský a Swen Dolbich.

Korman Zlotě a Swen Dolbich jsou ubytováni v hostinci U hrocha.

Haakon Álfheimský projevil po návratu z výpravy zájem o budovu skally a po prohlídce ji od obce zakoupil za 2000,- zlatých. Myslím, že si tam bude připadat jak na svém rodném ostrově.

Sklizeň Janternu byla roku 1081 bohatá a plody byly vydraženy za celkem 3100,- zlatých, které přibývaly do obecní pokladny.

Léto 1081 proběhlo v Liscannoru ve zcela líném duchu. Pak se zčistajasna objevil syn bývalého družníka Hareze. Zdá se, že z toho vzejde další výprava.

Co se státních záležitostí týče, proslychá se, že v Mallikormu to opět vše a Gwendarron posiluje jižní hranici. Bližší podrobnosti se jistě brzy objeví.

9/1081, Liscannor

Sága o Harezovi

Zaznamenal Darghaz

Harez byl už od mládí neobyčejně silný. Rád se pral a často dokázal přemoci a starší a větší barbárky. Svou sílu dokázal v mnoha pěstních soubojích, které jsou oblíbenou barbarskou kratochvílí, a získal si tím i své jméno, které v obecné řeči značí něco jako Bijec. Stejně dobře si počínal na lovu, kdy si troufal postavit nejmohutnějším zvířatům, a rovněž při přepadání sousedních kmenů, jelikož krádeží koní či dobytka a únosy žen jsou tradiční ukázkou mužnosti.

Harez rostl a nadále sílil, až se stal nejsilnějším mužem kmene. V kláních porážel

šampiony cizích kmenů, což mu získalo velkou slávu a obdiv, neboť síla je dar cenný nade všechny ostatní. Není jisté, jak velké činy by Harez vykonal ve své domovině, ale kmenový šaman mu pověděl o snu, který mu seslal Pačan Gači, a podle něj měl Harez odejít do světa, kde měl podle předpovědi vykonal velké skutky a proslavit se. Jednoho dne tak Harez skutečně vzal svůj meč a tlumok se zásobou jídla a vyrazil na západ, pryč z plání svého lidu, aby poslechl vůli bohů a našel nové překážky, které by mohl překonat.

Západní národy žijí zvláštním životem a mají podivuhodné zvyky. Většina obyvatel žije usedle a třese se před nebezpečím okolního světa, místo aby ho vyhledávala a ničila ku slávě své i svých bohů. Často se proto obyvatelé shlukují v takzvaná města, která od okolí oddělují vysokými zdmi. Za těmito těsnými zdmi se pak cítí bezpeční, asi jako králíci uvěznění ve svých norách.

Tito lidé si také zvykli místo síly mít v úctě řeč. Kdo nejvíce mluví, toho mají v nejvyšší úctě a takový člověk je nejpřednější v kmeni. Když mají mezi sebou spor, neřeší jej soubojem, ale mluví spolu tak dlouho, dokud nevztáhne ten, kdo umí lépe mluvit. Takové souboje sledují celé davy a na hodnocení, kdo mluvil lépe, jmenují poroty, neboť narozdíl od poctivého souboje výsledek takového klání nebývá na první pohled zřejmý.

Do tohoto světa tedy přišel Harez a začal se s ním seznamovat. Našel si tam dva přátele, Jalreda a Dynlonga, s nimiž vytvořil družinu proslulou v celém tamním světě. Deset let spolu tito přátelé putovali a jejich sláva dosáhla nadoblačných výšin.

Jejich první společná cesta je zavedla do země, kterou sužovali nelítostní zabijáci. Nebyli to však udatní bojovníci barbařího plemene zběhlí v soubojích, byli cvičeni pro kradmé útoky zezadu, za tmy a podobně, kdy se čestný muž není připraven bránit. Tito vrahouni si v zemi dokonce otevřeli školu, kde cvičili mnoho adeptů tohoto zbabělého způsobu boje. Zabijáků bylo všude tolik, že jeden nemohl v bezpečí ani dojít do lesa na dřevo, téměř za každým stromem se skrýval maskovaný vrah. A do této země přišel Harez a jeho družina.

Hned na hranici tohoto nešťastného kraje byli nečekaně napadeni hordou hrdlořezů, kteří po nich začali zbaběle stílet. To se ale, holenci, přepočítali. Pár šípů nemohlo zastavit hněv Hareze, který se zuřivě vrhl na útočníky. Spolu se svými druhy proměnil zakrátko tlupu lupičů v hromadu rozsekaných mrtvol.

Jako správný dobrodruzi však přátelé nemohli nechat útok jen tak, proto se vydali po stopách tam, odkud ničemové pocházejí. Přes hordy lupičů se probili až do samého centra ničemnosti, k zabijácké škole. Tisíce žáků i jejich učitelů se

postavili hrdobcům, aby ztrestali jejich opovážlivost, ale žádná síla nemohla překonat hněv Harezův. Celý týden trvalo, než se druzi prosekali přes les těl rabijátů a jejich bojem ztupené meče byly nasáklé krví.

Poté narazili na samé původce všeho zla, na pětici takzvaných mistrů, nejlepších zabijáků ze všech řídících celou školu. S těmi bojovali další týden, neboť zlosynové se neštíteli využít žádné zákeřné výhody, kterou mohli získat. Vše však bylo marno, proti rozhněvaným a udatným dobrodruhům neměli naději na úspěch. Jejich hlavy pak ozdobily náměsti královského města. Všechni lidé se radovali, že skončilo jeho souzení, lidé nosili Hareze a jeho druhy na rukou a celý měsíc trval hodokvas. Samotný král, což je něco jako velký náčelník, kterého všichni poslouchají, pak odměnil hrdiny hromadami zlata, které si v těch krajích velmi považují.

Ověnění slávou se hrdinové stali vyhledávanými. Proto je povolal další král v zemi, kde jeho vojsko nebylo schopno zjednat pořádek. Místo toho zemi ovládaly zbojné tlupy místních náčelníků, které si dělaly, co chtěly, a kraj nebyl bezpečný. Král toužil povolat ke dvoru nejlepšího mluvčího země, aby před kmenem promluvil a dosáhl odsouzení předáka odbojných náčelníků. Mluvčí však ovládal jen umění řeči, nikoli boje, a královští vojaři byli příliš slabí, než aby ho mohli dovést ke králi bez úhony, neboť nepřátelé čekali a chtěli ho zlikvidovat.

Harez a jeho druzi přijali obtížný úkol a vydali se na cestu. Zpráva o nich se záhy rozšířila po kraji a nepřítel krále se je rozhodl zlikvidovat. Poslali na ně své nohsledy, ale s takovými si hrdinové snadno poradili. Dorazili k hradu mluvčího, kde se ten krčil za kamennou hradbou a třásl se strachy, neboť zdi se otřásaly pod údery beranidel a kolem opevnění zněl křik obláhatelů hotových ho zlikvidovat. Obláhatelů bylo na tisíce, ale přesto Harez nezaváhal a se svými přáteli po boku se vrhl na zlosyny, kteří zdi se otřásaly pod údery beranidel a kolem opevnění zněl křik obláhatelů hotových ho zlikvidovat. Obláhatelů bylo na tisíce, ale přesto Harez nezaváhal a se svými přáteli po boku se vrhl na zlosyny, kteří zdi se otřásaly pod údery beranidel a kolem opevnění zněl křik obláhatelů hotových ho zlikvidovat. Obláhatelů bylo na tisíce, ale přesto Harez nezaváhal a se svými přáteli po boku se vrhl na zlosyny, kteří zdi se otřásaly pod údery beranidel a kolem opevnění zněl křik obláhatelů hotových ho zlikvidovat.

Když byli obláhatelé pobiti do posledního, vyšel z hradu dojatý mluvčí a celý svůj majetek věnoval svým zachránčům. Nebyl však ještě všemu konec. Bylo třeba se ještě dostat ke královskému městu. Dobrodruzi vzali mluvčího mezi sebe a vyrazili. Bylo jasné, že zlosyni budou chtít cestě zabránit, a skutečně, cestu zakrátko zablokovaly hordy bojovníků. Čtli zabít mluvčího, ale ten kryt těly a čepelími tří hrdinů zůstal v bezpečí. Mnoho krve musel Harez prolít, než se se svým chráněncem probil do hlavního města, ale tento hrdina barbařího lidu neznal únavu a nehladil

na šrámy způsobené protivníky, jen sekal a rubal ku slávě své i Harr Ghnedově. Když dorazili ke králi, táhla se za nimi cesta plná mrtvol, takže každý mohl vidět, jaké hrdinství druzi vykonali.

MLuvčí pak promluvil, a kmen chválil jeho slova. Král pak mohl poslat své vojáky a zničit zločinné náčelníky, neboť jejich nohsledi padli v boji s Harezem a jeho přáteli. Zase bylo v zemi bezpečno a celý kmen oslavoval hrdinství Hareze a jeho druhů, jejichž odvaha jim přinesla klid a mír.

Po čase šli naši hrdinové dále, vstříc novým výzvám. Ničili zlo, kde se dalo. Ne vždy je musel najmout král či náčelník, jednou je vyhledala nebohá matka, jejíž sotva dospělé dcery byly uneseny a nikdo jí neuměl pomoci. Harezovi a jeho společníkům se sželelo ubožácky a pustili se do pátrání.

Dlouho bloudili temnými lesy, kam barbarská noha ještě nevstoupila. Nakonec se jim podařilo zachytit stopu nebohých dívek. Nezemřely hladu v temných leších ani nebyly roztrhány divou zvěří, ale staly se obětí chťiče nečistých bytostí, dravých upírů, kteří číhají na neopatrné, aby je pak trýznili ke své potěše a vysávali jejich životodárnou krev. Upíři žili na odlehlém, dávno opuštěném hradě uprostřed divokých hvozdů, kde se skrývali před zraky poctivých obyvatel, kteří by na ně jistě poštvali armádu.

Místo armády se však objevili Harez a jeho přátelé a vpadli do upířího douště. Tam se na ně vrhly houfy nemrtvých, poslušných služebníků upířích pánů. Nejprve se klopýtavým krokem přibíhaly hnijící zombie, nepohrbená těla rozpothybovaná nejtemnější magií. Trojice hrdinů však proměnila tyto odporné bytosti v hromadu plesnivého masa.

Pak s hlasitým chřestěním dorazili kostlivci, kostlivé zbytky dávno mrtvých lidí, jimž vdechla život a touhu po boji tajemná moc krvesajných upírů. Ani tito nečistí válečníci však neměli šanci proti trojici hrdobců, jejichž meče je proměnily v kupu práchnivějících kostí.

Následovala odporná těla nemrtvých vlků a netopýrů. Ani mršiny nebohých zvířat nezůstaly ušetřeny nečisté magie upírů. Několik kousanců však nemohlo Hareze a ostatní zastavit, všichni ohavní a přirozenosti se přičící tvorové byli pobiti, až hromada zbytků jejich páchnoucích těl zakryla celý hrad. Jen věž trčela z příšerné mrtvolné haldy, a k té se hrdinové brodící se v mrtvolách také vydali.

Vpadli do věže jako povodeň a vrhli se na skupinu upírů, původců všeho zla. Upíři jsou nesmírně mocní tvorové, ovládají mocnou magii, která jim umožňuje jediným slovem oživit celé hřbitovy, probudit jejich mrtvé obyvatele z věčného spánku a přimět je konat jejich příkazy. Také mají nesmírnou sílu, jednou rukou dokáží zdvihnout

koně, jedinou ranou pěsti mohou zabít kance nebo jsou schopni holýma rukama roztrhnout statného býka ve dvi. S těmito děsivými tvory se tedy Harez a jeho přátelé měli nyní utkat.

Ale hrdiní dobrodruzi se nezalekli moci upírů, neboť věděli, že právě strach je největší zbraní těchto nelidských oblud. Upíři použili veškerou magii, kterou znali. Snažili se oživit další nemrtvá těla, přivolat hejna přízračných netopýrů či popálit hrdiny temnými blesky. Nic však nedokázalo zastavit hněv Harezův.

Když upírům došla jejich magie, snažili se zaútočit svými odpornými pařáty. Proti síle Harezově však nemohli obstát, jednoho po druhém i několik najednou stínal barbarský válečník svým skvělým mečem, až nečistá upíři krev stékala po schodech věže podobna rudé fece.

Nakonec zůstal jako poslední upíři vládce, pán všech ostatních upírů. Ten padl před dobrodruhy na kolena škemraje o milost. Sliboval hrdinům odhalit tajemství nesmrtelnosti a naučit je všechnu mocnou magii, kterou znal. Zapřísahal je, že s jeho pomocí by mohli získat všechny poklady světa, ba stát se jeho pány. Ale narazil na hluché uši, Harez netoužil po pomíjivých pokladech a moci, toužil po čestném místě v Harr Ghnedově siní, které by mu v případě přijetí takové nabídky zůstalo navěky zapovězeno. Jedinou ranou proto usekl upírovi hlavu a odhodil jí z věže daleko do kraje.

Dobrodruzi našli v upířích kobkách dvě zubožené dívky, které musely snášet upíří rozmary a být po vůli jejich chťiči, ale jelikož si s nimi upíři pohrávali, zůstaly naživu. Hrdinové je tak vrátili šťastné matce a bez nároku na bohatou odměnu od chudé ženy pokračovali ve svém putování za slávou.

Cesta je zavedla na jih, kde se táhnou nekonečné pralesy. To nejsou lesy, jaké známe tady, na severu. V těch krajích je nesmírně horko a vlhko, takže rostliny tam raší bez ladu a skladu do obrovské výše, až zakrývají oblohu. Rostou tak hustě vedle sebe, že nelze projít a je třeba si prosekát cestu podobnou jeskynní chodbě. Od země není vidět na nebe, takže je orientace nesmírně obtížná. Navíc je džungle plná dravých šelem a nejrůznějších zákeřných nestvůr, které sežerou každého, na koho narazí.

Do této nepřívětivé krajiny se tedy dostal Harez s přáteli. Žil tam totiž dravý netvor, pravý postrach všeho živého, kterého dosud nikdo neuložil. Podle legend byl velký jako hora a uměl se učinit neviditelným. Ale mocný národ Huboltů vyhlásil velkou odměnu za jeho kůži, a hrdinové chtěli také získat nehynoucí slávu tím, že by ho jako první dostali.

Probíjeli se tedy nehostinným pralesem tupice si meče o stromy a keře, které nedovolovaly udělat ani krok mimo vysekanou cestu, jinak

trnitými šlahouny drásaly kůži dobrodruhů a lepily se na ně svými mohutnými listy zanechávajícími na tělech mastnotu způsobující neutuchající svědění. Občas se z křovin vynořil dravý tygr, který povážoval barbary za vhodnou kořist, nebo se z korun stromů na výpravu vrhlo stádo obrovských chlupatých, krollům podobných opů hájící své území před vetřelci.

Několik měsíců trvala tato nesmírně náročná cesta. Stovky dravců museli hrdinové pobít, než se vůbec dostali do srdce džungle, tedy do míst, kde byla nejhustší a nejnebezpečnější, kam barbaři noha, ani noha žádného jiného civilizovaného národa dosud nikdy nevstoupila. A tam začala trojice hrdinů hledat svou oběť.

Že jsou na dobré stopě se ukázalo, když hrdiny napadli ještěrci, nepochybně služebníci netvorovi. Byli sice malí, ale tím obratnější se prosmýkali džunglí a útočili z nejhustšího podrostu, odkud je dobrodruzi nečekali, a zase mizeli v husté džungli, kam nebylo možné je pronásledovat. Jejich pařátky jim umožňovaly přeskakovat z větve na větev, takže seskakovali do útoku i shora, a v boji byly smrtící. Přes zákeřnost tvorů jich Harez s přáteli pobili tisícovky, ale sami byli rovněž osklivě posekáni a rány se ve vlhkém prostředí špatně hojily.

Nakonec však útoky ještěrků ustaly, neboť jich v této džungli už více nebylo. Teď musel nastoupit sám pán této země, obludný netvor. Jeho útok byl strašlivý, neboť dokázal zcela splynout ze svým domovským prostředím a do poslední chvíle ho nebylo možno spatřit. Jen svým instinktům mohli hrdinové děkovat, že včas ucítili nebezpečí a nestali se snadnou kořistí pána džungle.

Nastal ukrutný boj. Netvor měl tesáky velké jako vzrostlý barbar a pařáty ostré jako dobře nabroušený meč. Navíc měl tělo chráněné zrohovatělými šupinami, od nichž se ostří čepeli odrážela jako od nejtvrďší skály. Jediným máchnutím své mohutné tlapy dokázal srazit tucty stromů a vytvořit v džungli rozlehlou paseku. Ale ani tato síla se nemohla měřit s Harezovou. Udatný barbar bil po tři dlouhé týdny svým mečem do ještěrových šupin, až prosekal dostatečně velký otvor, a doň zabodl svůj meč až po jilec. Netvor strašlivě zařval, dosud nikdy nepotkal nic, co by mu způsobilo bolest, a z mohutným zaduněním, kdy země hrozila puknout, se složil na zem.

Znavení hrdinové se usadili k odpočinku. Džungle v okruhu mnoha mil se změnila během heroického boje v planinu a uprostřed ležela obrovská mršina nestvůrného ještěra. Teprve teď si mohli dobrodruzi mohli obludu řádně prohlédnout a uvědomit si, jak jsou proti ní malí. Když si však řádně odpočinuli a nabrali nových sil, stáhli z ještěra jeho vzácnou kůži, která i po smrti měnila barvy

podle prostředí.

Cesta zpět už proběhla bez potíží, šli svou vysekanou cestou a posmrtný pach pána džungle bezpečně zahnal všechny dravce, kteří se v okolí vyskytovali. Tak hrdinové dorazili do huboltí země, kde vyměnili kůži za velkorysou odměnu a celým národem byli oslavováni jako hrdinové, kteří jako první na světě přemohli pralesního netvora.

Po těžkém putování horkými pralesy se Harez a jeho společníci vydali zpátky na sever, kde jsou podmínky přeci jen příjemnější. Ale i na severu žijí nebezpečné obludy. A v jedněch takových horách se objevil obrovský drak, který se obklopil armádou skřetů. Ale nebyli to obyčejní skřeti, zbabělí a hloupí tvorové, jejichž záštiplnost překoná jen jejich zákeřnost. Toto byli dračí skřeti povstali z dračí krve, kteří měli rudou kůži pokrytou tvrdými šupinami, byli dva sáhy vysokí a nesmírně agresivní.

Drak se usadil na hradě, jehož původní obyvatele shltl, a začal sužovat okolní kraje. Mnoho lidí sežral nebo je vyhnal z domovů spáliv jejich chalupy. Jiní mu pro změnu začali vzdávat hold jako vladaři a odevzdali mu vše ceně, aby si mohl vytvořit svou hromadu pokladů. Slabí lidé byli ochotni raději snášet ponižování a bití skřety, než aby se postavili utlačovateli se zbraní v ruce. Ale od toho jsou hrdinové.

Když se zpráva o trýzni toho kraje donesla k Harezovým uším, okamžitě tam s ostatními zamířil. Dračí skřeti si v krajině počínali bezohledně, nebyli zvyklí, že by jim někdo odporoval, a proto je čekalo překvapení, když tři přátelé přitáhli. Harez a ostatní se do skřetů pustili bez milosti, a jejich těla nechávali ležet napospas vranám. Než se skřeti nadáli, stáli hrdinové před hradní branou. Až tehdy si drak uvědomil, že se blíží hrozba jeho panování, a tak vyslal všechny své skřety do boje. Celý týden z hradní brány proudily hordy dračích skřetů a celý týden dobrodruzi skřety pobíjeli jako sekáč obilí.

Po týdnu drak zjistil, že skřeti z jeho rodu došli, a před branou stále stojí tři hrdobci, kteří ho přišli zničit. Vzlétl tedy ze své hromady pokladů a udeřil na znavenou a zkrvavenou trojici svým ohnivým dechem, kterým dokázal vmžiku proměnit v popel celé město. Ale hrdinové odolali, byť notně ohořeli, a svými zbraněmi, nepatrnými v porovnání s dračími zuby a pařáty, se vrhli na obludu.

Po týdnu boje s dračími skřety následoval další týden zápasu se samotným drakem. Dračí síla byla nesmírná, každá jeho rána by dokázala prorazit hradní zeď a každým kousnutím by spolkl stádo dobytka, ale dobrodruzi nezaváhali, nepoklesli na duchu před tak děsivým nepřítelem, a postupně ho začali udolávat. Když Harez drakovy strašlivou ranou usekl křídlo a plaz tak nemohl vzlétnout, bylo jasné, že žádná ze stran nemůže boj opustit. Drakův zápas

o vlastní život byl strašlivý, obluda řvala tak, až se okolní kopce otřásaly a celé lesy popadaly před tím strašlivým zvukem.

Nakonec Harez obratně vyskočil netvorovi za krk a zabodl mu meč mezi obratle. Z drakových nozder vyšel poslední oblak kouře, který na několik dní zastínil slunce, a obluda s dunivou ranou posla. K smrti znavení hrdinové celý týden odpočívali po tom strašlivém boji, a celou tu dobu je nikdo nerušil, neboť všichni obyvatelé těch krajů i zvěř z okolních lesů prchli co nejdál mohli, aby unikli titánskému boji.

Když si hrdinové dostatečně odpočali, uřízli dračí hlavu a donesli ji místnímu králi, který se třásl ve sklepech svého hradu v obavách, že na něj přiletí drak a zbaví ho jeho panství. Při pohledu na nestvůrnou plazi hlavu sice na místě omdlel, ale když se vzpamatoval, věnoval každému z hrdinů vysoký titul a vyhlásil svátek pro celé království. Z královských sklepů byly vyvaleny sudy, zabily se stovky zvířat, a začala hostina, kterou sužované království dlouho nepoznalo. A dračí hlava byla umístěna na nejvyšší hradní věž k věčné slávě drakobijců.

Ale každá oslava musí jednou skončit, a skončila tedy i hostina na počest zabítí draka. Ale neskončila pro všeobecnou únavu hostů, skončila proto, že se v těch krajích neblaze proslulý zločinec Bukrák pokusil zavraždit krále i s celou jeho rodinou. Ale jelikož to byl známý zbabělce, neudělal takovou věc osobně, ale chtěl tak učinit pomocí temných sil. Podobně usmrtil již mnoho lidí, srovnal se zemí několik měst a část kontinentu se kvůli němu propadla do moře, takový to byl zlosyn.

Tentokrát ale temná magie selhala a nestalo se nic, jen jeho pokus vyšel najevo. Král proto požádal hrdinné drakobijce, zdali by se nepokusili bídíka dopadnout a učinit přítrž jeho řádění. Ti svorně přijali, neboť neměli podobné záštiplné zbabělce rádi, a ihned se vypravili na cestu.

Jako slídiči postupovali Harez a jeho společníci po stopách Bukrákových. Museli překonat nejrůznější překážky a protivenství, ale stále se drželi stopy, která je dovedla až do vzdálené země. A uprostřed té země stála socha, olbřímí socha z jediné kusu masivní skály, která svou výškou drásala nebesa. Byla to socha Bukráka, který se ve své zvrácené nadutosti nechal prohlásit bohem a uctívat. Jako bůh přijal jméno Akrobat na počest přemetů, které se odehrávaly v jeho pomačené hlavě.

Bukrák se pasoval do role boha podvodu a klamu a prohlásil se jediným pravým bohem. V té podivné zemi švindlířů a podvodníků neměl nouzi o uctívače, kteří se postarali o vyhnání či likvidaci všech odpůrců, takže nakonec všichni v té zemi fanaticky uctívali zvráceného Bukráka jako Akrobata a na slovo ho poslouchali.

Když do té země přišel Harez s přáteli, vrhl se na ně zfanatizovaný dav jako na vetřelce. Bukrákovi stoupenci nebyli dobří bojovníci, ale bylo jich mnoho a ve svém fanatismu nelehleli na bolest ni strach. Trvalo proto celý měsíc, než se dobrodruzi probili davy těchto šílenců až k patě sochy, kde sídlil Bukrák a ve své nepřičetnosti se těšil ze své slávy. Když se dozvěděl o nebezpečí v podobě tří hrdinů v čele s Harezem, ovládl celé jeho tělo strach, neboť od přirozenosti byl nesmírně zbabělý. V bezhlavém zmatku sáhl po své temné magii a celý kraj se otřásl pod přívalem strašlivých kouzel, která ovládla. Obloha nabyla barvu krve, celou zemi pohltit nesmírný požár a půda se chvěla pod nohama. Odhodlané hrdiny to ale nezastavilo, avšak jeho stoupenci ve strachu z Akrobatova hněvu prchli do všech stran. Také odporná socha nevydržela mohutné ofěsy a s dunivým třeskem se zřítíla na zem, kde se roztržila na tisíce kusů.

Tak se Bukrák ocitl sám proti trojici hrdobců, a tehdy ho zbabělost zcela ovládla a nebyl schopen cokoliv dělat, jen se celý neovladatelně třásl a po lících se mu valily jako kroupy velké slzy. Padl před dobrodruhy na kolena a zalýkavě škemral o milost. Harez si odplivl při pohledu na tuto trosku, a pak zbabělce proklál svým mečem. Tím bylo učiněno spravedlnosti zadost a jako krysa zemřel zlosyn, který do světa vnesl tolik zla a zármutku.

Harez a jeho společníci pak putovali dále na své pouti za dobrodružstvím a slávou. Všude byli vítáni a oslavováni, všichni toužili poznat největší hrdiny své doby proslulé široko daleko. A právě tehdy potkal Harez ženu, se kterou zajistil pokračování svého rodu. Ale další dobrodružství volala a skupina pokračovala stále dál.

Po nějaké době dobrodruzi opustili civilizované kraje a dorazili do písečných dun, uprostřed kterých spočíval obrovský balvan, kulatý jako hlava. Balvan byl údajně poslem bohů, který se zřítíil z nebes. A skutečně měl balvan své vědomí a všechny bytosti z okolí lákal dovnitř, kde bylo jeho panství a mohl je tam ovládat.

Tak se i Harez s přáteli dostali do balvanu, avšak tito hrdinové se nedali zotročit vůli kamene, ale až jeho vězni, postavili se mu. Celé armády poslal balvan proti nim, všechny tvory, které zotročil za tisíce let, co spočíval v zemi. Všichni padli po mečem Hareze a jeho druhů. Pak znovu ožili vůli kamene jako nemrtví, a opět se jim dobrodruzi postavili a všechny je rozsekali na kousky, aby ani moc kamene nebyla schopna dát je dohromady.

Duch kamene se začal bát. S něčím takovým se ještě nesetkal. Ze své vůle proto vytvořil olbřímí tělo titánského válečníka, které mělo osm rukou svírajících ohromné zbraně, a vrhl se na dobrodruhy. Harez a jeho přátelé se však nezalekli

ani tohoto obludného bojovníka a postavili se mu čelem. Obratně se vyhýbali jeho čepelím nebo je odráželi svými štíty a sami mu zasazovali tvrdé rány. A po každé ráně se gigantický válečník o něco zmenšil, jak hrdinové zasahovali vůli a vědomí kamene. Celý měsíc trval tento nadpozemský boj, až se nestvůrný nepřítel zmenšil na velikost skřítka. Jeho zbraně už nebyly ani trochu nebezpečné a v jeho očích se zjevila číra hrůza. Tu se pidimuž obrátil a dal se na útěk. Ale nemohl uniknout zlobě chrabrých bojovníků. Harez a jeho společníci ho dostihli na útěku a rozsekali na malinké kousky, které rozházeli na všechny strany. Tím se vědomí kamene rozpadlo a obrovský balvan popraskal a rozpadl se na tisíce kousků.

Z těchto sutin se vyhrabali znavení dobrodruzi. Tentokrát je v této liduprázdné krajině nečekala žádná oslava. Přesto je v srdcích hrála myšlenka, že spasili svět, neboť jednoho dne by jej kámen jistě pozřel celý.

Ale nebylo dáno hrdinům dlouho odpočívati a těšiti se ze svých úspěchů, neboť se vylíhla další nestvůra připravená pozřít svět. To urrguhl, obluda tak nepopsatelně strašlivá, že pouhý pohled na ní dokáže přivést člověka k šílenství, a vzpírající se všem představám, procitl přiveden temnou magií na tento svět.

Harez a jeho společníci se ocitli v pustém kraji, kde se neozýval jediný ptačí zpěv, neznělo šustění hladovců v podrostu, jen tísňivé ticho leželo jako duchna nad krajinou. Dobrodruzi brzo objevili příčinu toho všeho, nestvůrného urrghula. Jako hora se tyčil v krajině a pomalu sunul své rosolovitě dál a dál hledaje nové oběti. Jeho podoba se vzpírala jakémukoliv pochopení. Pod průhlednou kůží bylo lze zahlédnout poženě a strávené zbytky jeho předchozích obětí, které jakoby se snažily dostat ven z nestvůrného těla. Z trupu na všechny strany vystřelovala dlouhá chapadla prozkoumávající okolí a slídící po kořisti.

Když hrdinové spatřili tuto nestvůru, bez váhání se na ní vrhli a jali se sekat do obludného těla. Proti nim vyrazela chapadla snažící se je omotat a donést k jednomu ze stovek tlam, kterými by je obluda mohla pozřít. Přesekávání chapadel k ničemu nevedlo, neboť z každého useknutého chapadla vyrašila dvě nová. Přesto dobrodruzi neumdlévali, až se tisícovky chapadel válely po zemi zuřivě se zmítající, zatímco další tisícovky se obtáčely kolem hrdinů nebo po nich šlehaly snažíce se je srazit na zem, omráčit či odzbrojit.

Byla to strašlivá bitva. Několikrát se hrdinům podařilo proseknout rosolovitou kůži nestvůry, a pak se z ní vyvalila těla jejich předchozích obětí doprovázená strašlivým zápachem. A tehdy nešťastně zahynul hrdinný Jalred, který rozřízl obludné tělo, ale uvízl pod

přívalem hnusu a děsivý urrguhl se přes něj převálil svým odporným trupem, čímž ho rozdrtil a zadusil. Zbylí dva hrdobci se ovšem s neukojetelnou zuřivostí vyvolanou smrtí jejich věrného druha vrhli do dalšího boje vědouce, že pokud by selhali, celý svět by potkal podobně hrozný osud.

Celý dlouhý rok trval zápas mezi hrdiny a strašlivým urrghulem. Na nestvůře jakoby se ani neprojevovala únava, chapadla stále neztenčenou silou chmatala po dobrodruzích, ale obludná hora slizu a hnisu byla už o dost menší, jak se hrdinům dařilo ji osekávat. Až tu Harez vyskočil na trup obludy a vrávoravým krokem způsobeným prohýbáním měkkého těla začal šplhat nahoru. Chapadla po něm horečně šlehala, ale on je odsekával svým skvělým mečem a bez zaváhání postupoval výš a výš, až se ocitl na samém vrcholu neforemné hromady. Tam zabodl meč, a skokem se pustil zase dolů, pevně svíraje jilec, aby se co nejhlouběji zanořil do nestvůry. Tímto způsobem děsivého netvora vyvrhl a jeho vnitřnosti se vyvalily do všech stran. Obluda se začala svíjet ve smrtelné křeči. Chapadla se horečně zmítala, jakoby se snažila odvrátit nevyhnutelné. A pak se tvor náhle prudce zmenšil jako vypuštěný rybí měchýř, načež se strašlivou ranou vybuchl. Na míle daleko se rozléty slizké kusy urrghulova nestvůrného těla a pokryly vše odpornou hmotou.

I hrdinové byli od hlavy až po paty pokryti humusem, ale taková maličkost nemohla potlačit radost z konečného vítězství. Potlučení a k smrti vyčerpaní dobrodruzi pak prohledali zbytky nestvůry, aby našli tělo svého věrného přítele Jalreda, kterého s pietou pohřbili pod vysokou mohylou. Smutní z tak nešťastné ztráty se pak Harez a Dynlong vydali na další pouť.

Po nějaké době se dva hrdinové opět dostali do obydlených krajů, ale ani tehdy jim nebylo dopřáno klidu, neboť je zakrátko vyhledali vyslanci ze vzdálené ostrovní země. Jejich kraj sužovalo neznámé zlo a místní panovník si nevěděl rady, tak se rozhodl hledat pomoc slovutných dobrodruhů. Harez a jeho druh tedy nasedli na loď a vypluli vstříc dalšímu dobrodružství.

Moře je obrovský lán vody, na kterém třeba celé měsíce nelze spatřit kus pevné země. Také v něm žije spousta strašlivých oblud tak velkých, že dokáží spolknout celou loď jedním hltem. A právě na hejno takových nestvůr narazila loď vezoucí dobrodruhy. Zkušní námořníci se chtěli hejnu vyhnout, ale Harez nedal jinak, než že si jednu obludu uloví. Posádka lodi složená ze zocelených mužů se nezalekla troufalého návrhu a směle vedla loď k největšímu z netvorů, vedoucímu hejna.

Námořníci navedli loď po bok šupinaté obludy. Byla velká jako hora a tyčila se vedle lodi zakrývajíce slunce. V porovnání s ní byla loď zcela

titěrná a Harez připomínal mravence. Nezalekl se však, mocně se odrazil a jedním skokem překonal vzdálenost mezi lodí a nestvůrou. Zachytil se pevných šupin a počal šplhat po trupu výš.

Možná netvor pocítil svědění na boku nebo se chtěl prostě jen pobavit, každopádně se náhle prudce potopil i s barbarským hrdinou. Harez se však pevně držel a nepustil se, přestože obluda byla pod vodou jako doma, věděl, že se nakonec bude muset vynořit, a tak zadržel dech a čekal. Celou hodinu se nestvůra proháněla v hlubinách podvodní říše a Harez spatřil mnoho divů tohoto tajemného mořského světa.

Nakonec se však tvor skutečně vynořil a následná vlna vysoká jako skála málem potopila blízkou loď. Ale chrabří námořníci se mistrně vyhnuli nebezpečí a se zatajeným dechem sledovali Hazeze, který se konečně mohl znovu nadechnout a pokračoval ve šplhání po nestvůrném těle.

Harez vylezl až na samotný vrchol plovoucí obludy a naskytl se mu pohled na širé moře táhnoucí se nekonečně od obzoru k obzoru. Hluboko pod sebou viděl loď se svým druhem jako malou tečku ztracenou v nekonečnosti oceánu. Byl však válečníkem, a tak se dlouho nezdržoval a sešplhal do míst, kde měla obluda oko. Na chvíli se zadíval do obrovského modrého oválu, který byl několikánásobně větší než on sám, a pak doň zabodl svou ostrou čepel. Nestvůra sebou začala zmítat, zkoušela se i potopit, ale nedokázala setřást svého kata, který se pevně držel svého meče hluboko zabodnutého v mozku. Nakonec netvor zápas vzdal a s posledním výdechem, který vyvolal obrovskou přílivovou vlnu schopnou zatopit celé kontinenty, zdechl.

Námořníci na lodi propukli v hlasitý jásot. Pak nasedli na čluny a vypluli k plovoucí mršině, aby z ní získali maso a tuk. Jídlo získané z takového netvora stačilo pro celou jejich zemi na rok, proto blahověštili Harezovi, že nebudou hladovět.

S nákladem masa z obří ryby doplnili hrdinové do cíle své cesty na ostrov uprostřed oceánu. A skutečně hned bylo zřejmé, že tu není něco v pořádku. Voda v řece, na které byli všichni obyvatelé závislí, byla zakalená a nesnesitelně páchla. Lidé byli vystrašení a vyhladovělí a líbali ruce dobrodruhům vidouce v nich svou spásu. Hrdinové je nechtěli zklamat a vydali se tedy proti proudu řeky, kde tušili původce všeho zla.

Že míří správným směrem potvrdila smečka strašlivých vlků, která dobrodruhy napadla. Každý z nich byl v kohoutku nejméně dvakrát tak velký jako urostlý Harez a nesmírně divoký. Čákající sliny těchto netvorů dokázaly rozleptat kov stejně snadno jako kůži. Přesto se jim hrdinové neohroženě postavili a do jednoho nečistou smečku

pobili.

Dobrodruzi si ještě nestačili ani pořádně oddechnout, když se objevila další hrozba v podobě hejna netopýrů. Ani tito netopýři nebyli obvyklé velikosti, každý byl jako kůň a pařáty měli dlouhé jako meče. Díky svým křídům měli nesmírnou výhodu, neboť dokázali ve vhodnou chvíli udeřit a zase se vzdálit z dosahu čepelí hrdinů. Přesto svištění Harezova meče bylo smrtící a každá rána znamenala smrt jednoho z netvorů. Harez stál na hromadě desítek těl a volal na nepřátele, ať přijdou, ale zbabělé nestvůry raději ulétly do nastávající noci, než by se odvážily na dosah jeho čepelí.

A tak hrdinové pokračovali dále. Že se blíží k centru všeho zla zvěstoval stále silnější zápach. Kolem řeky se válely mrtvolky ptáčků a drobných savců, které jedovatý odér zahubil. Pak už se před nimi objevilo jádro temných sil, velké jezero plné dobytčích mršin z četných stád místních pastevců. Ti tu byli těž v řadách armády nemrtvých, která už na dvojici dobrodruhů čekala. V jejím čele stál temný nekromant, který ve své pomatenosti věřil, že může vládnout mrtvým a stát se pánem celého ostrova.

Spatřice hrdiny vyrazili jim nemrtví belhavým pohybem vstříc s úmyslem je zahubit a rozšířit jejich těly své řady. Ale přepočítali se, tvorové zla, neboť Harez roztočil svou čepel nad hlavou a po tuctech začal pobíjet odporné nemrtvé, pokřivené tvory vzpírající se přirozenému řádu.

Nemrtví jsou však záluďní tvorové živení nejtemnější magií, neznají bolest ani strach a přestože mají usekané údy, každý z nich se stejně sápe na nepřitele ve snaze ho zadávit. I nemrtvý přeseknutý v půli dál bojuje, jakoby mu ztráta poloviny těla nijak nevadila. Tyto stvůry je třeba rozsekát na malé kousíčky, které již nejsou samy schopny pohybu.

A tak se Harez se svým druhem prosekávali masou nepřátel, která se na ně valila jako mořský příliv snažící se je stáhnout pod hladinu a rozsápat. Oba hrdinové dobře věděli, že ke zlikvidování nemrtvých musí zabít odporného nekromanta, a pomalu se k němu probíjeli. Celé tři dny se takto plahočili a hromady těl se válely všude kolem, než konečně stanuli tváří v tvář zlému černokněžníkovi.

V jeho očích bylo možno spatřit známku strachu, když viděl nesmířitelný výraz Harezův a obrovské množství svých nohsledů nakupených všude kolem. Zkusil hrdiny zastavit svou černou magií, ale ti se nenechali zastrašit odporným zařikáním a vrhli se na něj.

V zoufalství povolal nekromant svou poslední naději. Pronesl zakletí a z mršinami ucpaných vod jezera se vynořila netvůrná obří chobotnice a svými chapadly začala sápat na

dobrodruhy ve snaze je polapit. Ale ani nyní hrdinové nepovolili, a přestože každé chapadlo bylo silné jako Harezův trup, jedinou ranou se mu je dařilo přesekávat. Stovku chapadel usekl, načež přiskočil k chobotnatci, který se již neměl jak bránit, a vrazil mu meč do obludné tlamy. Obluda zdechla a zuchla zpět do vody, která se vylila ze břehů a zaplavila okolní krajinu strhávající s sebou zbytky nemrtvých, kteří se ještě hýbali.

Zbýval již jen nekromant, strůjce všeho zla. Harez byl sice zle potrhán hnijícími pařáty nemrtvých a ošklivě popálen temnými kouzly, ale přesto se kvapem rozběhl za zlosynem, který chtěl využít zaneprázdnění hrdinů chobotnicí k úniku. Barbar bidáka několika skoky dostihl a jedinou ranou mu utál hlavu.

Sužovaní lidé toho nešťastného ostrova napjatě čekali na návrat hrdinů a propukli v nesmírný jásot, když jim Harez sdělil, že jejich trápení skončilo. Museli pravda pohřbit mrtvé a vyčistit řeku od mršin, ale bez nebezpečí nemrtvých jim tato práce šla snadno od ruky. Oba dobrodruzi pak trávili několik měsíců v radovánkách, neboť oslavy ostrovanů nebraly konce. Dynlong dokonce během slavnosti našel ženu, s níž zplodil potomky.

Ostrov však nebyl příliš velký a po té, co na něm hrdinové potlačili všechno zlo, byl i bezpečný a neskytal žádné další možnosti a hrdinským činům. Dvojice dobrodruhů tedy nakonec k zámátku obyvatele odpudila zpět na širou pevninu. Po dlouhé plavbě byli rádi, když se ocitli opět na pevné zemi, a vydali se do širých dálav za dalšími dobrodružstvími.

Tak narazili na zemi elfího lidu vedeného starým a potrháým elfím králem. Jeho zemi sužovaly útoky divokých elfů z okolních lesů, které hrozily zničit celé království. Tyto divoké kmeny spojil obří opeřený válečník, nestvůra s orlí hlavou a zobenem, který dokázal překousnou dospělého elfa ve dvě. Elfí lid odvykl boji, pošetile se soustředě na bádání a učinnost, a nebyl schopen se postavit ku obraně, takže jen útrpně čekal na konečnou porážku.

Tím více byli elfové vděční, když se objevil Harez se svým druhem, neboť v těchto hrdinech se jim objevila naděje na záchranu. A skutečně, oba hrdobci se vypravili do pole a směle se postavili statisícovému vojsku nestvůrného opeřence.

Za úsvitu proti sobě stanuli na širé pláni, sešikovaná horda divokých elfů táhnoucí se od obzoru k obzoru, a proti ní dvojice hrdinů. Harez však ani na vteřinu nezaváhal a v prvních paprscích vycházejícího slunce se s divokým řevem vrhl přímo doprostřed bitevní linie, kde viděl kráčet pernatou postavu vůdce nepřátel.

S třesnutým nárezem se srazil Harez následovaný svým druhem s šikem nepřátel. Marná

byla snaha divokých elfů zadržet tohoto hrdinu, an jako žnec obilí kosil nepřátelské válečníky po tuctech.

Kolem dvojice dobrodruhů záhy vyrostla hromada mrtvol, jak se elfové snažili bránit svého velitele. Ale vojáci začali kolísat, když viděli, že přiblížit se k Harezovi na dosah meče znamená jistou smrt. Nakonec Harez stanul před ptačím mužem a s roztočeným mečem se na něj vrhl. Několikrát musel uhnout smrtícímu úderu netvorova zobanu, ale sám začal do opeřence řadu pádných ran, a nakonec umdlévající stvůře usekl hlavu. Nepřátelské vojsko se po smrti vůdce rozprchlo.

Na ramenou nesli šťastní elfové hrdiny, kteří zachránili jejich město a životy. Avšak místo očekávané veselice následovala odporná zrada. To když v trůnní síni předhodil Harez před krále hlavu ptačího muže, prohlásil ten pomatený elf za našeptávání svého barda, že se jedná o jeho manželku a obvinil hrdiny z královnovraždy. Nařídil pak svým strážím, aby odvedly provinilce do hladomorny.

Stráže se skutečně seběhly a chtěly hrdobce zajmout, ale to neměly dělat. Harez se řádně rozčílil z takového jednání, vytasil meč a elfi ozbrojence pobil. Pak popadl slizkého barda s hadím jazykem a vyhodil ho z okna trůnního sálu, až se rozplácl na dlažbě hluboko dole. Starého a pomateného krále skopl ze schodů nehodlaje si jeho vraždou špinit ruce.

Na to vyšel Harez z hradu ven a opřel se o zeď nejvyšší hradní věže. Svaly na jeho těle se dmuly námahou, ale barbar nepovoloval a opíral se proti zdi využívaje všechnu svou obrovskou sílu. A zanedlouho se zeď skutečně začala drolit a balvany, z nichž byla postavena, počaly vypadávat. Ozvalo se hlasité praskání, a krátce na to se věž s hromovým rachotem zřítíla, a s ní i celý královský palác.

Zděšení elfové se rozprchli na všechny strany vidouce Harezovu strašlivou sílu. Oba hrdinové pak vyrabovali město, aby dali za vyučnou těm, kteří se k nim tak odporně a nevďěčně chovali.

Když získanou kořist obětovali bohům, jak žádá dobrý mrav, vydali se dobrodruzi na další cestu. Za elfím královstvím byl hustý hvozď, který byl celý prosycený temnou magií. Byl neobydlený, neboť zlovolné čarodějnictví pokřivilo všechny v něm žijící tvory a změnilo je na krvežíznivé šelmy s neukojitelnou touhou po lidském mase. A změnil se i jejich vzhled, pozemským šelmám narostla křídla, ptákům zas tlamy s ostrými zuby.

Do tohoto lesa tedy vstoupil Harez a jeho druh. Už na okraji lesa se na ně slétlo hejno masožravých zajíců, což dobrodruhy překvapilo, ale s těmito tvory si i přes jejich pohyblivost a ostré řezáky snadno poradili. Hlouběji v lese se přihnali

olbřímí jeleni s parohy ostrými jako meče lačni po krvi. Soubor s parožími byt' jediného samce znamenal soubor s desítkami čepelí směřujících na srdce hrdinů. Ani nejlepší šermíř nedokáže odrazit takové množství úderů najednou, a tak byli oba hrdobci zbrotěni krví, než se podařilo pobít celé stádo lýtých parohatců.

Krev však přilákala ještě nebezpečnější tvory, medvědy a tygry, kteří dorostli neuvěřitelných rozměrů, narostla jim křídla a přidal se další pár nohou, což z nich udělalo smrtící zabijáky. Harez se velmi podivil, když se na něj z nebe snesl první tygr a zaútočil na šestí tlapami s ostrými drápy dlouhými jako dýka. Jen co nestvůrného tvora srazil do prachu svým mečem, objevila se na obloze smečka dalších.

Boj proti stovkám nestvůr byl nesmírně namáhavý a vyčerpávající. Znetvořených zvířat neustále přibývalo. Na čtyřech nohách přicupitaly sovy s hlavami krokodýlů, objevily se lišky se štírlími ocasy a přilétli vlci s orlími spáry a zobáky. Bez ohledu na obľudnost či na množství netvorů se oba hrdinové udatně bili, neboť zápasit se zlem byla jejich přirozenost.

Tak přešly dny, týdny a měsíce, a stále se objevovali noví nepřátelé, neboť hvozd byl nesmírný. Když konečně padl poslední netvor, rozhostilo se všude kolem podivuhodné ticho, neboť v okolí mnoha mil nezůstalo ni živáčka. Jen šumění v korunách stromů naznačovalo, jak si les oddychl, že byl zbaven svého prokletí. Zvěř se jistě brzo vrátí, a tentokrát to budou normální zvířata, jaká stvořili bohové, nikoliv stvůry pokřivené temným čarodějnictvím.

Harez a jeho věrný druh pak přešli skrz zveřejprázdný hvozd a dorazili do království sužované loupežnickou tlupou ze samých obrů. Lupiči si brali, co chtěli, nepomohlo ani zavřít se doma, neboť pro obry bylo snadné rozšlápnout chalupy a stolody i s jejich obyvateli a z trosek si vzít, co potřebovali. Panstvo se třásló strachy, neboť ani jejich hrady by neodolaly síle a velikosti zlosynů. Vojáci se pak nemohli obrům vůbec postavit a prchali, jakmile se některý objevil na dohled. Lidé se krčili v šeru svých domovů a modlili se ke všem svým bohům, aby obři na své pouti za koristí nezamířili jejich směrem.

Harez ihned poznal, že v této zemi není vše v pořádku. Mračno strachu železným stiskem svíralo krajinu a její lid. Neváhal proto ani chvíli a rozhodl se potlačit zlovolné obry. Lidem té nešťastné země se rozsvítila jiskřička naděje, ale zdráhali se věřit, že by dvojice hrdinů dokázala přemoci obři tlupu. Přesto se znovuzrozenou nadějí v srdcích hleděli za dvěma dobrodruhy odcházejícími hledat zločinné lupiče.

Hledat obry nedalo vskutku mnoho

potíží, a jelikož tato titánská stvoření ve své hlouposti pohrdají vším menším než jsou oni, se smíchem se postavila Harezovi a jeho druhu. Obři se sice tyčili vysoko nad hlavami hrdinů, ale ti se nezalekli hor svalů a šlach a odvážně se jim postavili. Obři palice zvící statných stromů dopadaly na zem do míst, kde ještě před chvílí stál Harez se svým přítelem, ale ti hbitě uskakovali neobratným ranám sukovitých rukou. Po každé takové ráně zůstal v zemi hluboký kaňon, takovou měli obři sílu.

Zrohovatělá kůže obrů byla pevná jako kámen, ale přesto ušlechtilé čepele hrdinů dokázaly najít cestu skrz, a po dlouhé době obři pocítili bolest. Jejich řev se nesl krajinou a duněl tak, že praskaly hory a sypaly se z nich kamenné laviny ničící vše v cestě. Když dopadl na zem mrtvý obr, země se otřásla, jakoby se měla rozlomit ve dvě a všechny stromy i stavby v okruhu sta mil se zřítily na zem.

První obři padli čepelemi hrdinů a na ostatní padl strach. Zlosyni nebyli zvyklí na to, že by se jim někdo postavil a navíc jim dokázal odolat. Obři začali váhat, málem se před dvěma dobrodruhy dali na útěk, když tu se přihnál jejich náčelník. Byl ještě dvojnásobně vyšší než ostatní obři a měl čtvero rukou, v nichž svíral gigantické palice vyrobené z celých skal. Zaslechnuvše jeho bojový řev, pustili se ostatní obři znovu do boje, bojíce se hněvu svého náčelníka více než Harezova meče.

Ale ani tohoto molocha se Harez nezalekl a pevně se zapřel, aby odolal jeho drtivému útoku. Přestože byl Harez vysoký jen jako obrův palec u nohy, udatně se mu postavil a zasazoval mu svým mečem bolestivé rány. Přešlo jaro, léto, podzim, zima, a další jaro, a hrdinové stále bojovali. Pobili už všechny obry, jen náčelník se stále snažil rozmaširovat hrdiny svou palicí. Krvácel z mnoha ran, ale i dobrodruzi byli potlučení a vyčerpani.

Těžce zraněný obr už se jen sotva plazil a hrdinný Harez vyskočil do výše několika sáhů, aby mu zasadil smrtelnou ránu do oka. Byl však sám znaven dlouhým bojem, nedokázal se už vyhnout poslednímu zoufalému máchnutí obrovy palice a drtivý zásah mu rozdrtil hrud'. Tak zahynul hrdinný rek Harez právě ve chvíli, kdy zahubil nestvůrného obra, zhoubu toho kraje.

Lidé z celého širého okolí se seběhli a truchlili spolu s Dynlongem nad smrtí hrdiny, který spasil jejich životy. Statisíce lidí se pak zúčastnilo obřadu, kdy bylo Harezovo tělo položeno na obrovskou hranici a spáleno. Na míle a míle kolem hranice se tísnili lidé příšeďší rozloučit se s velikanem. Všichni bědovali a láskyplně vzpomínali na veliké činy, které tento hrdinný rek vykonal. Mohutný plamen hranice bylo vidět na stovky mil daleko, takže všichni lidé na světě i bohové na nebesích se mohli na dálku rozloučit s jedním z největších hrdinů krácejících po tváři světa.

A Harezova duše se odebrala k Harr Ghnedovi, který ho uznale uvítal ve svém nebeském sídle a pozval ho ke stolu k hostině, kde Harez zasedl mezi největší hrdiny barbarského lidu. Usedl na trůn z dračích kostí potažený dračí kůží, pil medovinu z obři lebky a pojídal maso z talířů vyřezaných z obrybích kostí. Čekala ho věčnost v radovánkách, kterou si zasloužil svým příkladným hrdinným životem.

A když popel na Harezově hranici vychladl, odebral se Dynlond, poslední přeživší z trojice hrdinů, znovu na cestu. Ale tentokrát nehledal další dobrodružství. Rozhodl se opustit dobrodružný život, a místo toho šířit po světě příběh o slavných činech Harezových, aby svět nikdy nezapomněl na velkolepé činy, které tento hrdina vykonal před tváří bohů.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*